

กษัตริย์

ผู้แต่ง: Berin

ปก: ลองเขียน

พิสูจน์อักษร: Chasama

จัดทำครั้งที่ 1: พฤษภาคม 2565

เผยแพร่และจัดจำหน่าย: สำนักพิมพ์นายละมุน

ติดต่อสำนักพิมพ์: novelkingdompartltd@gmail.com,

<https://www.facebook.com/nailamunpublisher>

“สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

(ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๔๔)”

บทที่ 1

“ช่วย...ช่วยด้วย แอ็ก...” เสียงร้องหาคนช่วยขณะที่ร่างกายเกือบทั้งหมดจมอยู่ใต้ผิวน้ำที่เท้าแตะไม่ถึงพื้น ร่างกายดำมืดดำว่ายหลายต่อหลายครั้ง ทว่ากลับไม่มีใครเห็น ...น่าแปลกที่มีคนจมน้ำใกล้จะขาดใจตายตรงนี้ ทุกคนที่อยู่เหนือผิวน้ำกลับเมินเฉย

“อิน อิน!!!” เสียงเรียกดังไปทั่วบริเวณอ่างเก็บน้ำ ก่อนที่ร่างสูงจะกระโดดตามลงมา เขาว่ายไปหาร่างบางที่หมดเรี่ยวแรงที่จะขึ้นตัวหายใจเหนือผิวน้ำ ดำดิ่งลงไปใต้อ่างล่าง เมื่อลงมาก็เห็นมือนับสิบที่ฉุดรั้งข้อเท้าขาว ๆ นั้นเอาไว้ไม่ยอมให้ขึ้นไปด้านบน

ฉัตรดนัยพยายามที่จะแกะมือเหล่านั้นออกไปให้เร็วที่สุด ก่อนอินจะหมดลมหายใจตายไปจริง ๆ

ผีพราย... พวกภูตผีชั้นต่ำที่มาเพื่อเอาชีวิตคนรักของเขาไป ฉัตรดนัยบริกรรมคาถาในใจและใช้สายสัญญาณที่ข้อมือสัมผัสที่ยังข้อเท้าขาวซีด ทำให้ผีพรายเหล่านั้นยอมปล่อยมือออกไป แม้จะอยู่ใต้น้ำ แต่ก็เหมือนว่ามีเสียงกรีดร้องดังระงมไปทั่ว เสียงกรีดร้องที่ดังราวกับปวดแสบปวดร้อน

เมื่อเห็นแบบนี้แล้วฉัตรดนัยรีบอุ้มร่างที่แน่นิ่งไปแล้วให้ขึ้นมาเหนือผิวน้ำ
ตอนนี้ผู้คนเพียงจะเห็นว่ามีคนจมน้ำอยู่ใกล้ ๆ พวกเขามุงดูร่างของอินที่ขึ้นมาอน
บนฝั่ง

ฉัตรดนัยพยายามที่จะใช้ความรู้ช่วยคนจมน้ำเบื้องต้น ทั้งเป่าปาก กดหน้าอก
ทำทุกอย่างแล้ว...ทว่า... คนที่นอนแน่นิ่งนั้นก็ยังไม่ขยับ หรือสำลักน้ำออกมาเลย

เขาพยายามอย่างถึงที่สุดที่จะประคองริมฝีปากนุ่มนิ่มนั้นเป่าลมไปอีกครั้ง
แต่มันก็ไร้ผลอีกเช่นเคย

อินไม่มีลมหายใจแล้ว

ร่างใหญ่ที่เปื่อยกและเพราะเพิ่งขึ้นจากน้ำมองคนที่เพิ่งจากไปด้วยสายตา
เหม่อลอย

ไม่จริง... ไม่เอาแบบนี้...

“อิน...” เขาเอามือลูบแก้มนุ่มเบา ๆ พลังเรียกชื่อคนที่นอนไร้ลมหายใจที่พื้น
ด้วยหัวใจที่ปวดร้าว

*‘กูขอสาปแช่งมึง ให้ชีวิตมึงทนทุกข์ทรมานชั่วกับชั่วกัลป์ จักตายก็ไม่ได้
ตาย ต้องเห็นคนที่รักตายจากไปทุกชาติ หากความสุขมีไม่’ กูขอให้มึงทุกข์กว่ากู หมีน
เท่าพันทวี...’*

เสียงคำสาปแช่งที่เต็มไปด้วยความอาฆาตแค้นดังเข้ามาในดวงจิต และ
ทุกคำสาปแช่งนั้นเป็นจริงทุกประการ

จะตายก็ไม่ได้ตาย...

เห็นคนที่รักเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารครั้งแล้วครั้งเล่า โดยที่ไม่สามารถ
ช่วยไว้ได้เลย

ทุกครั้งที่คนรักของเขาตาย จะต้องเป็นการถูกเอาวิญญาณไป ตายโหงตลอด
รวมถึงครั้งนี้ก็เช่นกัน

เขาช่วยคนรักของตัวเองเอาไว้ไม่ได้อีกแล้ว

.

.

.

“น้ำเสียใจด้วยนะ ฉัตร”

งานศพ เป็นงานที่ไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้น แต่ก็ต้องยอมรับความจริงว่า
ทุกชีวิตล้วนต้องตาย เพียงแค่ทำไมกันนะ คนรักของฉัตรถึงต้องตายซ้ำแล้วซ้ำเล่า
ทั้งที่เขามีมนตร์คาถา มีวิชาติดตัวมากมาย แต่กลับไม่สามารถมองเห็นถึงความเป็นไปได้
ของเรื่องนี้เลย

“ขอบคุณครับ” ชีวิตของคนรักนั้นจากไปหลาย ๆ ครั้ง ต่างจากชีวิตของเขาที่ไม่สามารถดับลงได้ ...เขาตายไม่ได้ ราวกับถูกจองจำในชีวิตอมตะนี้ คนอื่นอาจจะโหยหาการมีอยู่ตลอดไป การเป็นอมตะ แต่สำหรับฉัตรดนัยแล้วเขาไม่ต้องการมันเลย เขาเพียงแค่อยากรักกับคนรักของตน จับมือด้วยกัน แก่ตายไปพร้อม ๆ กันเท่านั้นเอง แต่กลับทำไม่ได้ ต้องทนดูคนรักของตนเวียนว่ายตายเกิด ตายโหง อย่างทุกข์ทรมานทุกชาติ

นี่มันไม่ต่างอะไรจากคำสาปเลยด้วยซ้ำ

“เสียใจด้วยนะ...”

“เห็นกันอยู่หลัด ๆ อายุยังน้อยอยู่แท้ ๆ เลย” คำพูดแสดงออกถึงความเสียใจที่ทั้งจริงใจ และพูดไปอย่างนั้นดั่งขึ้นตลอดจนจบงาน ฉัตรดนัยในชุดดำไว้มุกซ์จัดการงานศพของคนรักที่เวียนกลับมาเจอกัน ทว่าอยู่ด้วยได้ไม่นานก็ต้องจากกันไปอีกหน

ทุกครั้งที่ อิน จากไป เขาไม่เคยได้พบเห็นวิญญาณของอินเลยสักครั้ง จะเจอกันก็ต่อเมื่ออินเวียนกลับมาเกิดอีกหนเท่านั้นเอง

ทั้งที่ฉัตรมีความสามารถในการเห็นภูตผีวิญญาณต่าง ๆ แต่คำสาปนี้กลับทำให้เขาไม่สามารถมองเห็นอินได้

ห้องพระ ฉัตรดนัยกราบไหว้เสวยครุ ไหว้พระ กายสูงเหม่อมองไปยังภาพ
ขาวดำของคนรักที่จากไป... มันไม่ได้มีเพียงแค่ภาพเดียว แต่มีหลายต่อหลายภาพ
ในทุกชาติ อินมีใบหน้าคล้ายคลึงเดิม นั่นทำให้เขาจำได้ไม่ยาก แต่ที่โดดเด่นมากไป
กว่านั้นคือ กลิ่น หรือ คันธะ ที่เป็นเอกลักษณ์ทำให้จำได้ในทันทีว่าคนคนนี้เป็น อิน
คนรักที่พรากจากกันในหลายภพหลายชาติ

“...เมื่อไหร่เรื่องพวกนี้มันจะจบไปเสียทีนะ” ริมฝีปากหยักขยิบเอื่อยออกมา
อย่างสิ้นหวัง

เขาไม่รู้ว่าใครเป็นคนทำคำสาปแช่งนี้มา รู้เพียงแค่ว่ามันหาทางที่จะจบสิ้น
คำสาปไม่ได้เสียที

การมีชีวิตที่ยืนยาวไม่แก่ไม่ตายนั้น มันยากกับการต้องปรับตัวไปตามยุคสมัย

คนใกล้ตัวตายจากไปที่ละคน แต่นั่นไม่เจ็บเท่ากับการเห็นคนรักของตน
ที่ตายจากไปในระยะเวลารวดเร็ว

มีเพียงอาจารย์ที่เป็นคนสอนวิชาต่าง ๆ ให้แก่ฉัตรดนัยที่มีชีวิตอยู่จนถึง
ทุกวันนี้ แต่เป็นการย้ายวิญญาณไปเรื่อย ๆ ตามพิธีกรรมที่เรียกว่า *พิธีละสังขาร*
ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อสังขารเก่าไม่สามารถใช้งานได้อีกต่อไปแล้ว พิธีนี้เกิดขึ้นด้วย
ความสมัครใจของเจ้าของร่าง ซึ่งเป็นลูกศิษย์ลูกหาที่ยอมสละร่างให้แก่ พ่อครู **มิ่ง**

“หากมึงหามันไม่ได้ก่อนวันพระจันทร์แดง มึงก็จะตายไม่ได้ แล้วถ้าถึงวันนั้น มึงรู้ใช่หรือไม่ ว่าสุดท้ายแล้วมึงจะต้องอยู่แบบนี้ไปตลอดกาล” มิง ในร่างชายหนุ่มวัย ยี่สิบเอ๋ยเสียงนุ่มขณะที่มองลูกศิษย์ที่มีอายุหลายร้อยปี ทว่ากลับมีรูปร่างใบหน้า เหมือนเดิม ไม่มีเปลี่ยน ไม่มีอายุขัย ต้องอยู่แบบนี้ไปตลอด

แม้เขาจะแก้กล่าวิชาขนาดไหน แต่ก็ไม่สามารถรู้ได้ว่าใครเป็นคนสาป มัน เป็นเหมือนกับโชคชะตาของ ฉัตรดนัย ที่ต้องค้นหาผู้สาป ที่เหมือนการควานหา เข็มในมหาสมุทร แล้ววันพระจันทร์แดงหรือคืนเดือนดับนั้นใกล้มาถึงเข้าไปทุกทีแล้ว

“ผมรู้ครับพ่อครู” ฉัตรดนัยตอบกลับเสียงเบา

“เจ้าอินจะเวียนมาเกิดอีกครา ในครานี้หากมึงหาตัวเจ้าอินไม่พบ แลأيายคนที่สาปมิงไม่เจอ มิงจะต้องรับชะตานี้ กูเองก็จนปัญญาจะช่วยมิง” ชายแก่ในร่างหนุ่ม วัยยี่สิบเคี้ยวหมาก นั่งขัดสมาธิเอ่ยบอกลูกศิษย์คนสนิทอย่างจริงจัง ไม่ใช่ว่าพ่อครูมิง ไม่เคยพยายามช่วยฉัตร เขาช่วยทุกทางแล้ว แต่ไม่ว่าจะมีวิชามากมายเพียงใด ทว่า ก็เป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งที่ไม่สามารถฝืนชะตาฟ้าลิขิตได้

คนที่จะสามารถทำมันได้มีเพียงตัวฉัตรดนัยเองเท่านั้น เขารู้เพียงเท่านั้น

หรือต่อให้รู้มากกว่านี้ก็มีอาจที่จะพูดบอกความลับสวรรค์ได้

“ผมจะต้องทำให้สำเร็จครับ” ชายหนุ่มรูปงามเอ่ยบอกขณะพนมมือไหว้ชายที่รูปร่างหน้าตาดูอ่อนกว่าอายุมาก “วันพระจันทร์เต็มดวงในครั้งหน้าผมจะทำพิธีสืเลือดอีกครั้งเพื่อหาคนที่สาปแช่งนี้”

“อืม... กูจะช่วยมึงเอง”

“ผมต้องหามันให้ได้...” แม้มันจะไม่ใช่วิธีง่าย ทว่าก็ไม่ใช่วิธีง่าย

การที่เกิดการสาปแช่งนี้ขึ้นได้นั้น จะต้องมีการเจ็ดอย่าง

ดินเจ็ดป่าช้า เลือดสัตว์เจ็ดชนิดที่ฆ่าเอามาทั้งเป็น ผลไม้เจ็ดอย่าง ขนมหวานเจ็ดชนิด เส้นผม เล็บ เลือดทั้งของผู้สาปแช่ง และผู้ที่แช่ง ทั้งหมดนี้จะต้องเอามาทำพิธีเจ็ดวันเจ็ดคืนเพื่อให้พิธีสมบูรณ์ และคนที่จะสามารถหา เส้นผม เล็บ และเลือดของฆาตรกรนั้นมาได้ นั่นต้องเป็นคนใกล้ชิด หรือคนที่เคยพบเจอกันมาก่อน เพียงแค่นี้เขาเหมือนคนตาบอดที่ไม่ว่าจะทำอะไรก็หาคนคนนั้นไม่เจอเสียที่

รู้เพียงแค่ว่า คนที่จะช่วยปลดพันธนาการคำสาปได้ จะต้องเป็นคนที่มีความกล้าหาญหรือกลืนที่เมื่อได้สุดดมก็จะรู้ในทันทีว่าคือคนคนไหน ซึ่งนั่นมีคำตอบอยู่แล้ว อินคือกุญแจที่จะช่วยปลดคำสาป

แต่การปลดคำสาปนั้นต้องหาคนที่เป็ต้นเหตุ คนสาปแข่งมา ส่วนหลังจากนั้น
ฉัตรดนัยเองก็จนปัญญาว่าจะต้องทำอะไรต่อ เพราะแม้กระทั่งพ่อครูที่เก่งกล้าวิชา
ก็ไม่รู้... มีเพียงเวลา และเหตุการณ์ซึ่งหน้าเท่านั้นที่จะบอกได้ว่าควรทำอะไร

แต่ไม่ว่าอย่างไร เขาก็ต้องทำมันให้สำเร็จ

เพราะหากพิธีปลดพันธนาการคำสาปครั้งนี้ไม่สำเร็จ อิน จะไม่ได้มาเกิด
อีกต่อไป ฉัตรดนัยต้องใช้ชีวิตโดดเดี่ยวจนกว่าโลกใบนี้จะสิ้นสลาย...

ความเจ็บปวดมันอยู่ตรงที่เขาจะไม่ได้เจอคนที่รัก ชีวิตไม่เหลือใครอีกต่อไป

นั่นละ คือสิ่งที่น่ากลัวของคำสาปนี้

บทที่ 2

18 ปีผ่านไป

[In's side]

ผมมองตึกมหาวิทยาลัยที่ตัวเองสอบติดเข้ามาได้อย่างภาคภูมิใจในการเปิดเทอมเข้าเรียนวันแรก น่าภูมิใจตรงที่ผมสอบติดมาด้วยคะแนนที่สูงลิบลீว เล่นเอาพ่อกับแม่ที่อยู่ต่างจังหวัดแทบจะปิดซอยเลี้ยงอยู่แล้ว ผมมาอยู่ที่นี่ อาศัยหอพักที่พ่อแม่ช่วยกันหา มันใจว่ามันปลอดภัยแน่ ๆ เพราะแต่ไหนแต่ไร พวกท่านห่วงผมมาก อันเนื่องมาจากผมมีความพิเศษที่หาได้ยาก

กลิ่นเหงื่อ กลิ่นกายของผมมันเป็นกลิ่นดอกไม้... ต้องใจหลาย ๆ คน ตั้งแต่เด็กแล้ว

พวกท่านเป็นห่วงผมมาก แต่ก็ไม่สามารถมาดูแลถึงที่กรุงเทพฯ ได้ เพราะหน้าที่การงาน ระยะทางด้วย

ผมต้องฉีดน้ำหอมกลบกลิ่นดอกไม้ที่หอมแปลก ๆ นั้น เพื่อไม่ให้ตัวเองดูโดดเด่น ดึงดูดเกินไปนัก เพราะบ่อยครั้งมักจะมีคนมาถามว่าผมใช้น้ำหอมกลิ่นอะไร

ทำไมมันหอมขนาดนี้ ผมไม่รู้จะตอบว่าอะไร เพราะพ่อกับแม่บอกว่าตั้งแต่เกิดมาผมก็มีกลิ่นแบบนี้ติดตัวมาแล้ว

จะบอกว่ามันพิเศษ... มันก็พิเศษแหละ แต่จะบอกว่าแปลก ผมว่ามันก็แปลกไม่น้อยเหมือนกัน

ผมหยิบโทรศัพท์มากดูแอปพลิเคชันที่แสดงตารางเรียน คลาสแรกของวันนี้ น่าตื่นเต้นสุด ๆ เพราะชีวิตมหาวิทยาลัยนั้นคงต่างจากชีวิตมัธยมมากโข แถมผมเข้ามาแบบไม่มีเพื่อนสักคน ตอนปฐมนิเทศติดธุระกับที่บ้าน ไม่มีคนมาส่ง บวกกับเรื่องย้ายหอก็เลยทำให้มาไม่ได้ นั่นทำให้ผมไม่มีเพื่อนเลย

ไม่เป็นไรหรอก ค่อยมาหาเอาข้างหน้าก็ได้

สู้เขาไ้อ้อิน!

คลาสแรกนั้นอาจารย์ไม่สอนอะไรเลย แค่บอกว่าจะตัดเกรดที่เท่าไร เนื้อหาคร่าว ๆ มีอะไรบ้างเท่านั้นเอง ผมนั่งเกือบท้ายห้อง เพราะคลาสนี้เป็นคลาสใหญ่ คนเยอะมาก เรียนรวมหลายคณะ คือวิชาบางตัวจะเป็นวิชารวมที่มีเด็กคณะอื่นเข้ามาเรียนด้วยนะ ผมพยายามมองหาคนที่จะอาสาเป็นเพื่อนกันนับจากนี้ เมื่อเลือนสายตาไปข้าง ๆ ก็พบกับผู้ชายหน้าหล่อ ผิวน้ำผึ้ง ท่าทางทะมัดทะเมาะ ...เขาดูไม่มีเพื่อนเท่าไร โดดเดี่ยวจนผมรู้สึกว่าคุณนี่แหละที่ผมจะต้องไปเป็นเพื่อนเขาเอง แทนที่จะให้เขามาเป็นเพื่อนผม

แต่ถึงจะพูดคนละแบบ ความหมายมันก็แบบเดียวกันนี่หว่า คือเราจะเป็น
เพื่อนกัน

“นาย ๆ” ผมเอื้อมมือไปสะกิดคนด้านข้าง

เขาหันมามองหน้าผมด้วยสีหน้านิ่ง ๆ แต่ท่าทางดูดีพิลึก

แน่นอนแหละว่าท่าทางดู ๆ แบบนั้นทำอะไรผมไม่ได้หรอก เพราะพ่อผม
โคตรดุสุด ๆ แล้ว ผมยังไม่กลัวเลย กับคนคนนี้นั้นจะไม่น่ากลัวอะไรกัน

ดวงตาสีนิลเลื่อนมามองหน้าผม ก่อนที่ทุกอย่างจะหยุดนิ่งไปชั่วขณะ

เสียงแหลม ๆ ของสัญญาณอะไรสักอย่างดังเข้ามาจนผมต้องขมวดคิ้วยุ่ง
ร่างกายเหมือนถูกบีบอัด หายใจไม่ออก จากนั้นมันก็หายไป ทุกอย่างกลับมาเป็น
เหมือนเดิม

ผมชอบหายใจเบา ๆ และเลื่อนสายตาสบกับดวงตาสีเข้มนั้นอีกครั้ง

คงพักผ่อนน้อยแหละ เมื่อวานนอนแทบไม่หลับเลย หลังจากที่ดินแดนทั้งคืน
เกี่ยวกับชีวิตวันแรกในรั้วมหาวิทยาลัย

ผมสะดุ้งหัวเรียกสติตัวเองกลับมา และหันไปมองคนด้านข้างที่กำลังมองมา
อยู่ในตอนนี้

“เรา...อินนะ นายชื่ออะไรเหรอ?” ขณะที่อาจารย์กำลังบรรยายว่าต้องเรียนอะไรบ้างนั้น ผมก็หันมาสนใจเพื่อนข้าง ๆ ตัวเองแทน เพราะที่นั่งข้างซ้ายผมว่างมีแค่เขานี้แหละที่นั่งอยู่ใกล้ ๆ กัน

“อิน...” เขาขมวดคิ้ว พิมพ์ชื่อของผม ก่อนที่ดวงตาคู่คมจะจ้องเขม็งมาใบหน้าผมคายแต่ดูหม่นหมองในทีแรกนั้นแปรเปลี่ยนมาเป็นมีชีวิตชีวาขึ้นในทันที รอยยิ้มบาง ๆ ยกยิ้มที่มุมปากกระชับสวยสีอ่อน สารภาพตามตรงว่าเขาเป็นมนุษย์ที่ยิ้มสวยมากคนหนึ่งเลย รอยยิ้มของเขาทำให้ผมยิ้มตามจนตาหยี

“ใช่ เราชื่ออิน นายชื่ออะไรเหรอ?”

“...ฉัตร”

“ชื่อเพราะจัง” ดูเก๋ ดูแปลก ปกติไม่ค่อยเจอคนชื่อแบบนี้เท่าไร แต่มันก็เข้ากับเขาดีนะ ดูเท่ ๆ ดี รูปร่างใหญ่ ท่าทางจะสูงมากด้วย ผมตัดเรียบร้อยล้อมกรอบใบหน้าผมคายที่ชอบทำหน้านิ่ง ๆ ...คือผมแอบสังเกตเขามาสักพักก่อนหักทลายแล้วแหละ เขาดูนิ่งมาก ดูด้วย แต่พอได้เห็นรอยยิ้มจาง ๆ นั้นแล้วทำให้ผมผ่อนคลายขึ้นเยอะเลย “ฉัตรเรียนคณะอะไรเหรอ?”

“จิตรกรรม” เหมือนกันเลย! ผมเองก็เรียนคณะนี้เหมือนกัน จิตรกรรม ประติมากรรมและภาพพิมพ์ เป็นคณะที่ผมใฝ่ฝันมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้วว่าต้องสอบเข้าแล้วก็เรียนให้ได้ ดีจัง มาวันแรกก็ได้เพื่อนเลย

“เหมือนกันเลยฉัตร เราก็เรียนจิตรกรรมเหมือนกัน”

“...” เขายังคงมองหน้าของผมอยู่แบบนั้น ไม่ละสายตาไปไหน ไม่สนใจเสียงอาจารย์ที่กำลังพูดอยู่เลยด้วยซ้ำ แต่จะว่าไป ก็ไม่ค่อยมีใครสนใจเท่าไหร่นักหรอก เพราะวันนี้มันเป็นวันแรก แถมเราก็รู้กันตั้งแต่ต้นคลาสแล้วว่าไม่มีการเรียนการสอนใด ๆ จะมีแค่บอกคร่าว ๆ เท่านั้นเองว่าวิชานี้ตัดเกรด หรือสอนอะไรบ้าง กฎระเบียบเป็นอย่างไร

“เอ่อ...กลางวันนี่ไปกินข้าวด้วยกันไหม?” ผมเอ่ยชวน ปกติแล้วผมเป็นพวกที่เข้าหาคนอื่นง่ายนะ แต่กับฉัตรมันต่างจากคนอื่นที่ผ่านมาพอสมควร น่าแปลกไหมที่พอได้เห็นใบหน้าของเขา ได้อยู่ใกล้ ๆ กัน ผมกลับรู้สึกคุ้นเคยเหมือนว่าเราเคยเจอกันมาแล้ว มันไม่ใช่แค่การ ‘เคยเจอ’ ด้วยสิ ในความรู้สึกที่ก่อเกิดมาในตอนนี้ แต่เป็นความรู้สึก... ผูกพัน?

อ่า มันออกจะแปลกไปสักหน่อยนะ ถ้าผมบอกว่าผมผูกพันกับคนที่เพิ่งเจอกันเพียงไม่ถึงชั่วโมงด้วยซ้ำ

“ทำไมถึงชวน”

“ก็มาเรียนวันแรก เราไม่มีเพื่อนเลย ฉัตรไม่อยากไปกับเราเหรอ?”

“ไปสิ อยากกินอะไรล่ะ?” พอได้คุย ได้ใกล้ชิดมันก็ทำให้ผมสัมผัสได้ถึง
ใจดีของฉัตรเหมือนกันนะ พอเขายอมไปกินข้าวกับผม ผมไม่ต้องไปหาโต๊ะนั่งแกร้ว
คนเดียวอีกต่อไปแล้ว มันทำให้ผมยิ้มออกมาอีกครั้ง เอื้อมมือไปวางบนแขนของเขา

“อะไรก็ได้ ตอนบ่ายฉัตรมีเรียนหรือเปล่า ถ้าไม่มีไปร้านหนังสือการ์ตูนกัน
ไหม”

พอชวนได้แล้วก็ชวนใหญ่เลย ตอนบ่ายผมไม่มีเรียน มีแค่วิชานี้ตอนเช้า
เท่านั้นแหละ ก็เลยถือโอกาสนี้ชวนเพื่อนใหม่ไปตามล่าหาหนังสือการ์ตูนด้วยกัน
เสียเลย

“เอาสิ อยากไปก็จะพาไป”

“ฮือ ใจดีจัง” ผมเขย่าแขนเขาแล้วยิ้มร่า พลาทอนคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้ ทำให้
รู้อีกว่าเขาเป็นคนประเภทพูดน้อย ถามคำตอบคำมากกว่า แต่ก็ไม่ได้ดูหยิ่งแบบ
เข้าถึงยาก เหมือนว่าเป็นคนที่ไม่ค่อยพูดโดยนิสัยเดิมมากกว่า เราเดินออกมาจาก
ห้องเรียนพร้อมกัน แล้วก็ไปหาอะไรกิน ผมบอกฉัตรว่าอยากกินข้าวแกงร้านใกล้ ๆ
กับมหาวิทยาลัย ฉัตรก็พยักหน้าอือออแบบไม่ออกความเห็นใด ๆ

อารมณ์ไปไหนไปกัน แบบนั้นเลย

ร้านข้าวแกงใกล้กับมหาวิทยาลัยในการเปิดเทอมวันแรกนั้นคนค่อนข้างเยอะ ผมกับฉัตรเลือกโต๊ะด้านในสุด เขาไปเอาแก้วน้ำ หยิบน้ำอัดลมมาให้ผม ผมชอบดื่มมาก น้ำอัดลมนะ โคตรชอบเลย

“เราชอบมากเลยนะ น้ำอัดลมอันนี้”

“รู้ อินก็ชอบมาตลอด” อีกฝ่ายพูดด้วยสีหน้านิ่งเรียบ ตอนที่เปิดขวดน้ำอัดลม เหม็นลงในแก้วที่มีน้ำแข็งอยู่ ผมเลิกคิ้วกับคำพูดของฉัตร ...ชอบมาตลอดจ้ะหรือ? พูดอย่างกับว่ารู้จักผมจ้ะนั่นแหละ แต่เราเพิ่งจะเจอกันวันแรกเองนะ

“รู้ใจนะเนี่ย”

“อ้อ” ฉัตรดูเป็นคนนิ่ง ๆ ผมเลยไม่ได้เข้าชี้อะไรต่อ แค่มองกระดาษใบเล็กที่ฉัตรกำลังจะเขียนรายการอาหารที่เราจะสั่ง ผมชอบกินหมูผัดพริกแกงมาก ๆ ยิ่งเผ็ด ๆ นะยิ่งชอบเลย

ขณะที่ผมกำลังจะบอกฉัตรให้จดยรายการอาหาร ผมก็เห็นแล้วว่าเขาสั่งเมนูนั้นพอดี

“โห ฉัตรก็ชอบกินเหมือนกันหรือ หมูผัดพริกแกง”

“สั่งให้อินใจ”

“สั่งให้เรา? รู้ได้ไงเนี่ยว่าอยากกิน”

“...ก็ชอบมาตลอดไม่ใช่หรือไง” เขาพิมพ์ออกมาเสียงเบา ผมฟังไม่ถนัดเท่าไรนัก พอจะถามออกไปฉัตรก็ลุกขึ้นและเอาใบเมนูไปให้ป้าแม่ครัวแล้ว ผมเลยหยิบน้ำอัดลมมาดื่ม มองตามร่างสูงที่เดินกลับมาถึงตัวนั่งลงตรงหน้า

“รู้ได้ไงว่าชอบมาตลอด แอบตามปะเนี่ย?” ผมถามแบบติดตลก มันจะเป็นแบบนี้ไปได้อย่างไรในเมื่อผมเพิ่งเข้ามหาวิทยาลัยแล้วมาเจอกับฉัตร เจอกันแค่วันแรกด้วยซ้ำ เขาอาจจะกวนผมเล่นไปอย่างนั้นแหละ แบบพวกกวนประสาทหน้าตายไง

ฉัตรไหวไหล่ เรารออาหารกัน ป้าแม่ครัวเอามาวาง หมูผัดพริกแกงร้อน ๆ ส่งควันหอมฉุย ของโปรดผมวางตรงหน้า ทำให้ผมต้องรีบตักมันกิน ...ด้วยความรีบเลยทำให้หมูลวกปาก...

“แើ ร้อน ๆ”

“อิน ไม่ระวังเลย” ฉัตรพิมพ์่าบ่น ท่าทางเขาดูหงุดหงิด... เออ ไม่ว่าจะทำอะไร ฉัตรก็เหมือนคนอารมณ์ไม่ดีตลอดเวลา นั่นแหละ เขาริบน้ำ เอาหลอดมาจ่อปากผม ผมเลยดูคูล้ำลั่นเอี๊ยก ๆ ทันที “วันหลังเป่าก่อน อย่ากินแบบนี้อีก ปากเป็นแผลขึ้นมาทำไม?”

“เราหิว...”

“หิวก็ต้องเป่า”

“อ้อ รู้แล้วน่า บ่นเป็นพ่อเลย”

“เป็นห่วง”

“...” ผมมองหน้าเขา รู้สึก...ใจเต้นแรงแปลก ๆ แะะ ยิ่งมองตาของฉัตร ยิ่งทำให้ผมรู้สึกแปลกมากกว่าเดิม มันเหมือนกับว่าเราเคยรู้จักกัน อยู่ ๆ ภาพบางอย่างก็ทับซ้อนขึ้นมา ภาพของใบหน้าเขา มันซ้อนจนผมผละลอยหลังเกือบจะตกเก้าอี้ ดีที่ฉัตรไวกว่า เขาเอื้อมมือมากระซอกแขนผมเอาไว้ไม่ให้ล้มหายหลัง

“อิน...”

“เรา...เราจะ...กลับห้องก่อนนะ” แค่รู้สึกว่าอยู่ตรงนี้ตอนนี้ไม่ได้แล้ว มันแปลกไปหมด

ตั้งแต่เกิดมาผมไม่เคยรู้สึกอย่างนี้มาก่อนเลยด้วยซ้ำ นี่เป็นครั้งแรก ที่อยู่ ๆ ตามผมมันก็เพี้ยน มองเห็นฉัตรเป็นสองคนทับซ้อนกัน เสียงของเขาเรียกผม มันดังสะท้อนในกันบังของใจ แบบนั้นจริง ๆ นะ ใจผมเต้นแรงมาก เหมือนกินกาแฟแรง ๆ เลย มือไม้ก็สั่นเทาไปหมดเช่นเดียวกัน เพราะงั้นผมถึงรู้สึกว่าผมอยู่ตรงนี้ต่อไม่ได้

ผมหยิบเงินมาวางบนโต๊ะหนึ่งร้อยบาทแล้วสะบัดมือจากฉัตรก่อนจะลุกขึ้น เดินหนีเขา ทว่าร่างสูงกลับสาวเท้าตามมา ผมเร่งฝีเท้าเดินหนีเขาจนเข้าซอยร้างแห่งหนึ่ง

หมับ!

แขนของผมถูกคว่ำไว้ด้วยแรงมหาศาล นั้นทำให้ผมเดินต่อไปไม่ได้ จำต้อง
หันไปเผชิญหน้ากับฉัตรอีกครั้ง

“เป็นอะไร”

“เรา...”

“อิน บอกฉัตร เป็นอะไร”

กลืน... กลืนของเขาทำไมมันคั้นเคยขนาดนี้นะ

ผมเหมือนจะเป็นลมเลย ยิ่งได้กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของอีกฝ่ายที่คั่นจมูก ใบหน้า
ที่เหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน ทุกอย่างให้ความรู้สึกราวกับได้กลับไปบ้านหลังเก่าที่
เติบโตมาแต่เด็ก ยังจดจำทุกรายละเอียดเหล่านั้นได้ ความทรงจำ ภาพแปลก
ประหลาดที่เห็นในมุมมองพระเจ้า คือเห็นผม และเขาในเหตุการณ์ต่าง ๆ นั้นยังทำให้
ผมสับสนมากกว่าเดิม

เหมือนว่าความทรงจำนั้นมันพยายามพุ่งเข้ามาในหัวของผม หลายฉาก
หลายเหตุการณ์ที่ผมคุ้นมาก ๆ

“เราปวดหัว เราเห็นแต่ภาพอะไรก็ไม่รู้”

“ความทรงจำใช่ไหม?”

“หมายความว่าไง?”

“อินเห็นเรื่องราวเก่า ๆ ของเราใช่ไหม?” ฉัตรถามเสียงเข้ม สีหน้าของเขา ดูเครียดมาก เขาโน้มใบหน้าเข้ามาใกล้ ๆ

ผมกะพริบตาถี่ ๆ อยู่ ๆ น้ำตามันก็ไหลออกมา ยิ่งได้มองก็ยิ่งรู้สึก... ไขว่คว้าความรู้สึกหลากหลายบังเกิดขึ้นในเวลา

โหยหา...

คิดถึง...

คะนึงหา...

เฝ้ารอ...

ราวกับว่าเราจากกันไปนานแสนนานเหลือเกิน เมื่อได้พบกันอีกครั้ง หัวใจมันเต้นแรงรัว พองโต... อยากร้องไห้ออกมา อยากกอดเขามากจนแทบจะขาดใจ ผมรู้สึกประหลาดตลอดระยะเวลาสิบแปดอย่างสิบเก้าปีนั้นละ เหมือนว่าหัวใจของผม มันเฝ้ารออะไรสักอย่างที่ไม่ถึงถึงสิ่งนั้นที่เฝ้ารอ หัวใจมันเต้นแรงเหมือนว่ากำลังตื่นเต้น แต่ในเวลาเดียวกันนั้นก็บีบรัดจนเจ็บปวดเหมือนกัน

เกิดขึ้นทุกครั้งที่เราเผลอนึกถึงใครที่โผล่มาในฝัน คนคนนั้นที่ผมจำแม้กระทั่ง
ใบหน้าของเขาไม่ได้ด้วยซ้ำ

ผมจำได้เพียงแค่ กลิ่น กับสัมผัส ความรู้สึกต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

จิกซอร์ตัวสุดท้ายประกอบด้วยบุคคลตรงหน้าผม... **ฉัตร**

น้ำตาผมไหลออกมาอย่างไม่ขาดสายขณะที่มองใบหน้าของเขา ผมหอบ
หายใจ ก้มหน้าลง เอามือกุมอกตัวเองเอาไว้ เพราะหัวใจในตอนนี้อย่างเหมือนมีมือมีดล้าง
เข้ามาบีบรัดแรง ๆ

“อิน...มองหน้าฉัตรได้ไหม” มือหนาประคองแก้มของผมให้เงยขึ้นมองหน้า
เขา ผมเพ่งมองดวงตาสีดำสนิท มองใบหน้าคมคายที่ทำให้ผมสนใจตั้งแต่แรกเห็น
รูปร่าง แล่โครงต่าง ๆ นั้นเหมือนกับชายที่มาโผล่ในฝันผมหลายครั้งหลายครา

นี่เขาเป็นใครกันแน่...

“ฉัตรเป็นใครกันแน่ ทำไมเราถึงเป็นแบบนี้...ฮึก...”

หมับ!

เขาดึงผมไปกอดเอาไว้แน่น นั่นเป็นอ้อมกอดที่ผมเฝ้ารอมานานตลอด ไม่ผิดแน่
อ้อมกอดนี้ที่อุ่นเหลือเกิน

“คิดถึง”

“ ... ”

“ฉัตรคิดถึงอินนะ คิดถึงเหมือนจะตาย”

“ ... ”

“อย่าทิ้งกันไปอีกได้ไหม?” เขาพูดอะไรกัน ทิ้ง? ผมเนี่ยนะจะทิ้งใคร ผมไม่เคยทิ้งใครมาก่อนเลยในชีวิต

“ฉัตรหมายความว่ายังไง ะ...เราไม่เข้าใจ”

“ ... ”

“ฉัตรเป็นใครกันแน่”

บทที่ 3

‘ฉัตรเป็นใครกันแน่’ คำถามนี้... ถูกถามมาแล้วหลายต่อหลายรอบ และคำตอบก็ยังคงเหมือนเดิมคือความเงิบ ต้องรอจนกระทั่งอินจะได้รับความทรงจำเก่า กลับคืนมาเอง พ่อครูบอกว่า เขาไม่มีสิทธิ์เล่าเรื่องราวเก่า ๆ ให้แก่อินฟัง มันเป็นเหมือนกับกฎ ต้องรอจนกว่าเจ้าตัวจะระลึกได้เอง ซึ่งจะใช้เวลานานแค่ไหนนั้นก็ไม่อาจรู้ได้

“กลับหอไซ้ไหม เดี่ยวฉัตรไปส่ง”

อินมองใบหน้าคมคายและพยักหน้ารับเบา ๆ เพราะตอนนี้เขาไม่อยากอยู่ข้างนอกอีกแล้ว อยากไปนอนพักมากกว่า มันปวดหัวมาก แถมมีภาพอะไรก็ไม่รู้พรุ้งพรุ้งเข้ามาในหัวของเขาราวกับเขื่อนแตก น้ำที่เปรียบเสมือนภาพทับซ้อนไหลทะลักเข้ามาไม่ขาดสาย

ฉัตรदनัยพาอินมาที่หอพักใกล้ ๆ กันกับมหาวิทยาลัย เมื่อมาถึง อินอาการดีขึ้นบ้างแล้ว แต่เขามีเรื่องสงสัยว่าทำไมฉัตรถึงรู้ที่อยู่ของเขา

“ฉัตรรู้ได้ยังไงว่าเราอยู่ที่นี้”

“...อินบอกเรา” ร่างสูงที่ประคองอินตอกลับมาก พร้อมกับเฉไฉไปเรื่องอื่น
“อาจจะปวดหัวอยู่แล้วสิม อยู่ชั้นไหน จะขึ้นไปส่ง”

“เดี๋ยวเราขึ้นไปเองก็ได้ ขอขอบคุณมากนะ”

“ไม่ไหวใจเธอ?”

“มะ...ไม่ใช่ เราแค่...ดีขึ้นแล้ว” หลายสิ่งหลายอย่างที่เกิดขึ้นในระยะอันสั้น
มันทำให้อินรู้สึกกับฉัตรแปลกไป ไม่ใช่ความรู้สึกแง่ลบ เพียงแค่มีบางอย่างไม่แน่ใจ
เท่านั้นเอง อยากจะใช้เวลาอยู่กับตัวเองก่อน

“...”

“จริง ๆ นะ เราไม่ได้ไม่ไหวใจฉัตร เราแค่ดีขึ้นแล้วจริง ๆ ไม่อยากรบกวนให้
ฉัตรเดินขึ้นเดินลงด้วย”

“เอาเบอร์ไว้นะ มีอะไรก็โทรมา” มือหนายื่นนามบัตรที่สีดำทั้งแผ่น มีเพียง
เบอร์โทรที่ถูกพิมพ์ด้วยหมึกสีทองเด่นอยู่ตรงกลาง พร้อมกับชื่อ นามสกุลของเขา
ด้านล่าง ทั้งหมดทั้งมวลที่อินได้เห็นมันทำให้เขาคุ่นมาก เหมือนเคยเห็น หรือได้ยินชื่อนี้
จากที่ไหนสักที่มาก่อน

ฉัตรดนัย วาลัยกร

...คุ้นจิง แต่นึกไม่ออกว่าเคยเห็นมันที่ไหน

อาจจะเป็นนามสกุลคนดังก็ได้มั้ง เลยเคยเห็นผ่านสื่อโซเชียล

“ขอบคุณนะ”

“อืม” ฉัตรจำเป็นต้องปล่อยให้มันขึ้นไปยังชั้นบนโดยที่เขาทำได้แค่มองตามไปเท่านั้น จะก้าวล้ำมากกว่านี้คงไม่ได้

.

.

.

บ้านไม้เรือนไทยยกสูง มีใต้ถุนเรือน ตั้งอยู่ย่านชานเมืองกรุงเทพมหานคร เรือนไทยแห่งนี้ถูกก่อตั้งมาร้อยปีแล้ว ทว่าไม่มีใครได้พบเห็นเท่าไร เพราะที่นี่อยู่ชานเมือง ในสวนลึก สถานที่ที่ดูลึกลับ เยือกเย็น น่ากลัวเกินกว่าคนปกติจะมา แต่ถ้าพวกวัยรุ่นคะนองอยากไปบ้านน่ากลัว บ้านผีสิงก็ไม่แน่ ทว่าพวกนั้นไม่มีทางได้พบเจอสถานที่นี้เป็นแน่ เพราะเรือนไทยทั้งหลังถูกลงอาคมเอาไว้

อาคมบังตา จะมีคนได้เห็นกันาน ๆ ครั้งเท่านั้น จะเป็นพวกแม่บ้านที่เข้ามาทำความสะอาดเดือนละครั้ง ดีหน่อยที่แม่บ้านเหล่านั้นไม่ได้สนใจอะไร แค่เข้ามาทำความสะอาด ดูความเรียบร้อย รับเงินแล้วก็ออกไป

คนที่มาที่นี้อยู่บ่อยครั้งคงจะมีเพียงลูกศิษย์คนสนิทของพ่อครูมิ่ง และฉัตรदनัย ผู้ที่เปรียบเหมือนลูกชายของพ่อครู

ร่างสูงเดินขึ้นเรือนที่ถูกลงอาคมเอาไว้ เมื่อเปิดบานประตูไม้คู่เข้ามาก็พบกับพ่อครูในร่างของชายหนุ่มที่กำลังเคี้ยวหมากไม่สมอายุเท่าไรนัก ลักษณะภายนอกอาจจะเหมือนชายหนุ่มธรรมดาคนหนึ่ง แต่กายละเอียดภายในนั้นคือจอมขมังเวทที่อยู่มานานนับร้อยปีแล้ว

“สวัสดีครับพ่อครู”

“เจอเจ้าอินแล้วใช่ไหม” ทันทีที่เข้ามา พ่อครูมิ่งก็ถามทันที ราวกับรู้ทุกอย่างอยู่แล้ว “ต่อไป มิ่งก็หาไฉนที่มันสาปมิ่ง ไม่ใกล้ ไม่ไกลดอก”

ไม่ใกล้ไม่ไกล?

“...”

“คำสาปแข่งที่มันแข่งมิ่ง มันเองก็ต้องแลกด้วยการมีชีวิตยืนยาวเหมือนกันกับมิ่ง”

ทุกอย่างค่อย ๆ เฉลยออกมา สิ่งนั้นฉัตรดนัยเข้าใจได้ไม่ยากนัก หมายความว่า การที่เขาถูกสาปแช่งให้ต้องมีชีวิตอมตะแบบนี้ คนที่ทำการสาปแช่งนั้นก็ต้องแลกด้วยการมีชีวิตเป็นอมตะด้วยเช่นเดียวกัน ทว่าสิ่งหนึ่งที่ไม่มีใครนอกจากเจ้าตัวเท่านั้น ที่รู้ว่า การมีชีวิตยืนยาวร้อยปีนั้นเป็นพร หรือ คำสาปกันแน่ ส่วนสำหรับฉัตรดนัย การที่ต้องมีชีวิตยืนยาวไม่สามารถเวียนว่ายตายเกิด อีกทั้งยังต้องทนเห็นคนที่รัก ตายจากไปหลายต่อหลายครั้งนั้นเป็นเหมือนคำสาปที่แสนจะร้ายกาจ

“พ่อครูกำลังจะบอกว่า...”

“กูบอกมึงมากไปกว่านี้ไม่ได้ ถ้ามึงเจอมัน มึงจะรู้ได้เอง มันใกล้เวลาแล้วละที่จะได้เจอกัน”

...เหมือนกับเป็นคำตอบโดยนัยว่า ในชาตินี้ ทุกอย่างกำลังจะจบสิ้นลง

ส่วนจะจบลงแบบไหนนั้น คงไม่มีใครล่วงรู้ได้ แม้จะเป็น พ่อครูมิ่ง ที่มีวิชาอาคมติดตัวมากมายก็ตาม

คงจะต้องเป็นดั่งฟ้าลิขิตเท่านั้นแล...

[In's side]

ผมกลับมาที่ห้องของตัวเอง อาการตอนนี้ดีขึ้นมากแล้ว รู้สึกโล่งขึ้น แต่ภาพความทรงจำก่อนหน้านั้นมันน่ากลัวจริง ๆ นะ ก็ใช่ ที่มันมีภาพดี ๆ ระหว่างผมกับเขาที่ทับซ้อนมา แต่ก็มีภาพที่ผมตาย... ใช่ ภาพการตายของผมหลายครั้ง ผมเคยฝันถึงการตายของตัวเองหลายหน แม่บอกเสมอว่าฝันร้ายจะกลายเป็นดี

ฝันว่าตายเท่ากับต่อชีวิต

แต่สำหรับผมแล้ว ตลอดเวลาที่ผมฝันถึงความตาย ทุกอย่างมันจริงราวกับเคยเกิดขึ้นมาก่อนแล้ว ภาพเหล่านั้นเป็นเหมือนภาพที่แสดงให้เห็นว่ามันเคยเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นนะ ไม่ใช่การฝันที่ผู้ใหญ่ หรือคนโบราณมักจะบอกว่า กินเยอะนอนเยอะก็จะฝันแบบนี้แหละ

ยิ่งพอมาเจอฉัตร ยิ่งทำให้ผมรับรู้ถึงอะไรบางอย่างได้มากขึ้น

ผมคุ้นกับเขามาก มันไม่ใช่ความคุ้นในแบบที่เคยเจอกันนะ มันมีอะไรที่มากกว่านั้น เพียงแค่ตอนนี้ผมบอกไม่ถูกว่าความรู้สึกทั้งหมดจริง ๆ นั้นเป็นแบบไหนกันแน่

ผมกับความตายนั้นนับวันยังมีความรู้สึกว่ามันใกล้กันมากเหลือเกิน

Rrr...

ขณะที่ผมกำลังนั่งเครียดกับเหตุการณ์ทั้งหมดที่พุ่งทิ่มแทงตัวเอง ในระยะเวลาอันสั้น ไม่เหลือช่องทางให้หายใจหายใจคอเท่าไร โทศัพท์ก็สั่นเตือนว่ามีสายเข้า ที่แรกผมคิดว่าอาจจะเป็นพ่อหรือแม่ที่โทรมา แต่กลับไม่ใช่ คนที่โทรเข้ามาคือ พี่โย ลูกติดของลุง หรือเรียกว่าเป็นลูกพี่ลูกน้องของผมนั่นแหละ ผมเพิ่งได้เจอเขาตอนที่เราต่างก็โตกันแล้ว แต่ด้วยความนิสัยดี เอาใจใส่ของพี่โย เลยทำให้ผมรู้สึกสนิทกับพี่เขา ไว้มาก ๆ

“ครับพี่โย”

[อยู่ไหนเหรอ]

“อยู่หอครับ เพิ่งกลับจากมหาวิทยาลัย”

[เดี๋ยวอาทิตย์หน้าพี่ไปกรุงเทพฯ จะพาไปหาซื้อของ ไปไหม?]

“เที่ยวห้างใช่ไหม!” ผมตาลุกวาวทันทีที่คิดว่าตัวเองจะได้ไปเที่ยวห้าง มันช่วยไม่ได้สิน่า ในเมื่อตอนอยู่ต่างจังหวัดก็แทบไม่ค่อยได้ไปไหนเลย บ้านก็เป็นเหมือนบ้านสวน ประเทศไทยมันเป็นประเทศที่ความเจริญกระจุกตัวอยู่ที่กรุงเทพฯ พวกห้างใหญ่ ๆ เลิกคิดไปได้เลยว่าจะมีมาตั้งที่จังหวัดเล็ก ๆ ห้างไกลความเจริญ ตอนอยู่บ้านนะ แค่ว่าพ่อแม่ไปข้างนอกแล้วซื้อเคเอฟซีมาฝากก็ดีใจจนเนื้อเต้นหมดแล้ว

[อยากไปละสิ]

“อยากสิ ฮือ ดีมากเลยพี่โย จริง ๆ ก็อยากไปเองนะ แต่ไปไม่ถูก เพิ่งเข้า
กรุงเทพฯ กลับลง”

[เดียวพี่พาไป]

“พี่โยน่ารักที่สุดเลย”

[บอกแม่กับพ่อของอินแล้ว เดียวเอาพวกของกินที่บ้านไปฝากอินด้วย
ดีไหม?]

“ดีมาก! รักพี่โยที่ซู้ดดด!” แม้จะมีเรื่องให้คิดเยอะชวนหนักใจ แต่พอจะได้
ไปเที่ยวห่าง ได้กินของอร่อย ๆ ที่พี่โยจะเอามาให้จากที่บ้านแล้ว ใจผมมันก็นุ่มฟู
ขึ้นมาทันทีเลยแหละ

[อืม แค่นี้ก่อนนะ พี่ต้องขับรถให้พ่อ ไว้คุยกัน ดูแลตัวเองดี ๆ]

“ครับ ขับดี ๆ นะพี่”

ผมวางสายจากพี่โยก่อนจะลุกขึ้น ตั้งใจว่าจะไปอาบน้ำ ทว่ากลับรู้สึกวูบ
จนต้องล้มลงไปนั่งบนเก้าอี้อีกครั้ง

‘อิน!’ เสียงเรียกนั้นดังไกลมาจากที่ไหนก็ไม่รู้ มันดังมาก เป็นเสียงที่ผมเคยได้ยินแน่นอน ผมยกมือขึ้นกุมขมับตัวเอง ก้มหน้าลง หอบหายใจหนัก ๆ ตอนที่ภาพเก่า...ผมมั่นใจว่านั่นคือภาพเก่า ๆ เพราะภาพเล่นเข้ามาเป็นฉาก ๆ

‘จำได้เสียทีนะ...’ ใบหน้าของฉัตรที่มีรอยยิ้มเอื่อยบอ ก และสัมผัสที่แฉะของผม มันจริงมาก ตอนที่เขาพูดว่าจำได้

‘คิดถึงนะ’

‘อิน ฉัตรรออินอยู่นะ’

‘อิน...’

‘อิน’

‘อิน ทิ้งกันไปอีกแล้วเหรอ...’

‘รักอินนะ’

‘รักฉัตรเหมือนกัน’

หลากหลายเหตุการณ์เข้ามาในความทรงจำของผม ภาพเหล่านั้นบอกว่า
ผมกับเขานั่นรู้จักกัน

เราเคยพบกันมาแล้ว หลายต่อหลายครั้ง เพียงแค่ไม่ใช่ในช่วงชีวิตนี้
เท่านั้นเอง

ผม...เคยเจอเขาหรือ?

เราเคยรู้จักกัน ไม่สิ เคยแม้กระทั่งรัก มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งต่อกันด้วยซ้ำ
เพราะภาพที่ผมกับเขานอนเปลือยกายกอดกันบนเตียงทรงไทยเก่า ๆ ก็ฉายอยู่
เช่นเดียวกัน ตรงส่วนนั้นเหมือนว่ามันไม่ใช่ยุคสมัยปัจจุบัน ภาพเบื้องหลังที่ผมได้เห็น
ในมุมมองคนที่สาม มันเหมือนกับเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นมานานแสนนานแล้ว อีกทั้ง
ยังมีภาพของเราที่บอกรักกัน ความรักนั้นดูลึกซึ้งมากเกินกว่าจะเป็นเพียง
ความสัมพันธ์ผิวเผิน

ผมสัมผัสได้ถึงความรู้สึกทั้งหมดของความทรงจำเก่าที่พยายามจะเข้ามาให้
ผมเห็น

ผมกับฉัตร เราเคยรู้จักและรักกัน ...นานมากแล้ว และตอนนี้ความรู้สึกเหล่านั้น มันก็ยังคงอยู่ ไม่เคยหายไปไหนเลย เพียงแค่รอเวลาที่จะได้แสดงออกมา

นึกแบบนั้นผมเอื้อมมือไปหยิบนามบัตรที่ฉัตรได้ให้ผมเอาไว้ คิดอยู่นานเลยว่าจะติดต่อเขาไปด้วยเหตุผลอะไรดี ความจำมันมาครึ่ง ๆ กลาง ๆ นะ มีความสงสัยมากมายเลยในสิ่งเหล่านี้ บางอย่างบอกผมว่าฉัตรอาจจะให้คำตอบกับสิ่งที่เกิดขึ้นได้

ยิ่งตอนที่กินข้าวด้วยกัน เขาก็พูดประมาณว่า ผมชอบอะไรแบบนี้มานานแล้ว ซึ่งถ้าไม่ใช่คนใกล้ตัวไม่มีทางรู้หรอก ทว่าเขาก็กลับพูดราวกับเขารู้จัก อยู่ใกล้ชิดกับผมมาก่อน ...แต่เดิมผมมีความเชื่อเรื่องอดีตชาติ เชื่อว่าคนเราครั้งหนึ่งนั้นอาจจะเคยเกิดเป็นใครสักคนในชาติก่อน เรามือดีดี ทว่าเมื่อได้มาเกิดใหม่ ทุกอย่างก็เหมือนกับรีเซตใหม่ทั้งหมด กลายเป็นตัวตนใหม่ มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่จะรู้ได้ว่าตัวเองเคยเป็นใครในอดีตชาติ

ยิ่งมันเกิดขึ้นกับตัวผม แม้จะยังไม่ได้ชัดเจนแจ่มแจ้ง แต่ผมว่า มันก็พอมีเค้าลางที่จะเป็นไปได้อยู่ไม่น้อยเลย

แต่อยากคุยกับเขาจัง... อยู่ ๆ ก็นึกถึง คิดถึงเสียงของฉัตรขึ้นมา

สุดท้ายผมก็ตัดสินใจโทรหาเขาจนได้ ด้วยเหตุผลโง่ ๆ เลย...คือ...

“ฮัลโหลฉัตร”

[อิน ...เป็นไงบ้าง ดีขึ้นไหม?] ปลายสายถามมาทันที ทำอย่างกับรอให้โทรไปอยู่อย่างนั้นแหละ (แอบคิดเข้าข้างตัวเองไปก่อน) แต่นั่นมันทำให้ผมหลุดยิ้มออกมา เพราะมันมีประโยคให้ผมคุยต่อได้แล้ว ตอนแรกก็นั่งคิดหัวแทบแตกว่าจะชวนคุยเรื่องอะไรดี ที่ไม่ทำให้ฉัตรรู้สึกแปลกกับผมที่อยู่ ๆ ก็โทรไปหา

“ดีขึ้นแล้ว กำลังจะอาบน้ำ วันนี้ขอบคุณนะที่พาเรามาส่งที่หอ”

[สบายมาก]

“อ้อ...”

[จะนอนตอนไหน?] เสียงทุ้ม ๆ เอ่ยถาม ผมเลยมองไปที่นาฬิกาที่บอกว่าตอนนี้มันเพิ่งจะห้าโมงเอนเอง นอนเวลานี้มีหวังปวดหัวระเบิดแน่ แถมเป็นเวลาฝึกทำอาหารด้วย ผมเคยนอนเวลานี้นะ ปวดหัว ร่างกายหนักมาก เหมือนมีใครมาทับเอาไว้ อาการคล้ายกับผีอำ พอหลุดแล้วตื่นมาได้มันหนาวไปทั้งร่างกายเลย ตึง ๆ หนาว ๆ ผมเลยเลือกที่จะไม่นอนเวลาแบบนี้อีก แม้จะง่วงแค่ไหนก็ตาม

“ตึก ๆ เลย ฉัตรถามอะไรตอนนี้ เพิ่งจะหกโมง”

[แล้วหิวไหม? ตอนอยู่ร้านข้าวก็ไม่ทันได้กินเลย]

ผมเอามือลูบท้องตัวเอง เออ ใช่ มัวแต่มีเรื่องประหลาดเกิดขึ้น ไม่ทันได้กินอะไรด้วยซ้ำ ก็ต้องกลับมาที่หอซะแล้ว แคมกลับมาก็คุยกับพี่โย นั่งคิมนั่นคินี่

คิดไปจนถึงว่าจะโทรหาฉัตรด้วยเหตุผลอะไร ตอนนั้นไม่ทันคิดหรือกว่าตัวเองจะหิว
ทว่าพออีกฝ่ายถามมา มันก็ทำให้ท้องผมส่งเสียงโครกครากทันที อย่างกับรู้แน่ะ

“หิว...”

[เดียวไปรับ พาไปหาอะไรกินดีไหม?]

“รบกวนฉัตรหรือเปล่า”

[ไม่รบกวน ไปได้ ให้ไปรับเลยไหม?]

“อ้อ... เดียวเราอาบน้ำรอแล้วกันนะ เหนียวตัว ปวดหัวหน่อย ะ ด้วย” อาบน้ำแล้ว
เพื่ออาการจะดีขึ้น โลงขึ้นบ้าง

[ได้ครับ]

“จึ้น แค่นี้ละ”

[เดียวถึงแล้วโทรหานะ]

อบอุ่นจัง... เห็นหน้านี่ ะ ดูดุน ทะมึน ะ อย่างนั้น แต่พอได้คุยด้วยจริง ะ แล้ว
เขาเป็นคนที่อบอุ่น น่ารักมากคนหนึ่งเลยแฮะ

น่ารัก...

ผมอาบน้ำเสร็จก็ลงไปรอฉัตรที่ด้านล่างหอ เขามาไว้มาก เหมือนว่ามารอผม อยู่แล้ว รถสีดำสนิทคันหรูจอดอยู่ไม่ไกลนัก ส่วนเจ้าของรถก็ยืนสูบบุหรี่ฟังรถอยู่ เขาซ้อนสายตามองหน้าผม และยอบกายลงไปขยี้บุหรี่ให้ดับก่อนจะโยนเข้าถังขยะ ไกล ๆ นั้น ฉัตรยังสวมชุดนักศึกษาอยู่ แต่มันไม่เป็นระเบียบเท่าไร เสื้อเชิ้ตสีขาว ถูกดึงออกมานอกกางเกง เส้นผมสีดำสนิทถูกเสยขึ้นเล็กน้อย พร้อมกับเขาที่เดิน เข้ามาหาผม

“ผมยังเปียกอยู่เลย” ฉัตรว่า ผมเลยยืมแห้ง ๆ พร้อมกับเอามือลูบหัวตัวเอง พอดีลิมตัวไปสระผม แต่นึกขึ้นมาได้ว่าฉัตรคงออกมาแล้ว ผมเลยขยี้ ๆ ยี ๆ หัวตัวเอง ให้พอหมาดแล้ววิ่งลงมาเลย ซึ่งก็เป็นไปอย่างที่ผมคิด เพราะฉัตรมาเร็วมาก ลงมาก็เห็นเขายืนสูบบุหรี่รอแล้วอะ

“กลัวฉัตรรอนาน”

“เช็ดให้แห้งก่อน เดี่ยวไม่สบาย”

“ไม่อยากขึ้นห้องแล้ว”

“อย่าดี้อ”

“ไม่เอา”

“อิน อย่าดี้อ”

“ง่ะ...”

“ขึ้นไปแปะผมให้แห้งก่อนค่อยออกไป”

“แต่หิวแล้ว”

ฉัตรมองหน้าผม ก่อนจะเดินหนีไปที่ท้ายรถ เขาเปิดท้ายแล้วคู้ ๆ หาอะไร
สักอย่าง ก่อนจะกลับมาพร้อมกับผ้าเช็ดผมผืนเล็ก ๆ สีขาว

“เอานี่เช็ดไปก่อน แต่มันมีกลิ่นอับท้ายรถหน่อยนะ”

“สบายมาก ขอขอบคุณนะ” ผมรับผ้าผืนนั้นมา ยี ๆ ที่หัวตัวเองก่อนเดินไป
ขึ้นรถของฉัตร

ท่าทางจะเป็นลูกคนรวยใช้ได้เลยนะ จากรถที่หรูหรา ราคาแพง การแต่งตัว
ของฉัตรแม้จะเป็นเพียงนักศึกษาที่เกอะ แต่ออร์ความร่ำรวยนั้นฟุ้งกระจายโคตร ๆ
เลย

“มองทำไม” คนที่จับพวงมาลัยเลี้ยวออกจากซอยตามเสียงเบา ผมเลย
รู้สึกตัวว่าคงมองเขานานไปจริง ๆ

“มองว่าทำไมฉัตรหล่อจัง”

แน่ะ เหมือนว่าจะแอบยิ้มอยู่ด้วยนะ... ทำเป็นเข้าไปเถอะพ่อคุณ

“แล้วชอบไหม?”

“หือ?”

“ถ้าบอกว่าหล่อ แล้วชอบไหม?”

“ใคร ๆ ก็ชอบ”

“ไม่ได้หมายถึงใครคนอื่น หมายถึงอิน...ชอบไหม?” โอ้โฮ แรงมากพ่อคุณ
เล่นมาถามกันตรง ๆ อย่างนี้เลยนะ

ขนาดถามโดยที่ไม่ได้มองหน้ากันตรง ๆ นะ ยังทำให้ผมใจเต้นแรงมาก ๆ เลย

ไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองต้องยิ้มเหมือนเป็นบ้าแบบนี้ด้วย กับอីแค่เขาถามว่า
ชอบไหมเนี่ย

“เพิ่งเจอกันเอง จะให้ชอบเลยเหรอ?”

“ที่ฉัตรยังชอบอินตั้งแต่แรกเจอเลย”

แรง มาก!!!

“ฉัตร...ชอบเราเหรอ?”

“ไม่ชอบจะมารับไปกินข้าว จะมาส่งที่หอ จะเป็นห่วงหรือครับ?” ...ฮือออ
เกิดมาเพิ่งเคยโดนจีบตรง ๆ โต้่ง ๆ แบบนี้จะ ผมรีบหันหน้ามองออกไปด้านนอก และ
เม้มปากตัวเองที่มันยิ้มไม่ยอมหุบ พยายามเหลือเกินที่จะกลั้นยิ้มเอาไว้สุดหัวใจ
ข้างนอกพยายามทำเป็นนิ่งนะ แต่จริง ๆ แล้วข้างในคือใจเต้นแรงตลบ ๆ ไปหมดแล้วเนี่ย

“...บ้า”

“บ้าอะไร?”

“มาพูดแบบนี้ได้ไง”

“ทำไม?”

“ให้เวลาตั้งหลักบ้าง”

“แล้วให้คำตอบได้ยังครับว่าชอบไหม?”

“...”

“ถ้าไม่ชอบจะทำของใส่แล้วนะ”

บทที่ 4

“ทำของใส่โดยเธอ?”

“อือ”

“ไม่ต้องเสียเวลาทำหรร...”

“หมายความว่า?”

“ฉัตรก็...น่ารักดี” ขนาดเพิ่งเจอ เพิ่งรู้จักกันวันแรกนะเนี่ย ...บอกชอบกันซะแล้ว ทำอย่างกับเจอกันมานานมาก แต่มันก็ไม่แปลกเท่าไรหรอกมั้ง พอนึกถึงเวลาที่เราได้พบกันนั้นมันทำให้ผมอยากจะถามในสิ่งที่ข้องใจกับฉัตร อย่างเรื่องในอดีตมากมายที่เกิดขึ้น ที่มันฉายในหัวผมซ้ำแล้วซ้ำเล่าราวกับต้องการให้ผมจำสิ่งเหล่านั้นได้เสียที “ฉัตร”

“หืม?”

“เรา...เหมือนได้ความทรงจำอะไรกลับมา ไม่รู้ว่าฉัตรจะเชื่อเรื่องพวกนี้ไหม แต่เหมือนเราคู่กันเคยกับฉัตรมาก ๆ เลย มัน...แบบเราเคยเจอกันมาก่อน แค่มิใช่... อ่า... ฟังดูเพ้อ ๆ ไซ้ไหม?” ผมส่ายหัวไปมา แล้วเอาผ้าขี้หัวตัวเองแรง ๆ เพื่อไล่อាកอร์ฟุ้งซ่านเหล่านั้นออกไป เขาต้องหาว่าผมบ้าแน่เลยที่อยู่ ๆ พุดไปแบบนี้ล่ะ

“ไม่เพ้อหรือ เราเคยเจอกัน”

“...”

“...แค่ไม่ใช่ชาตินี้” ผมหันขวับไปมองหน้าเขา ทำตาโตด้วยความตกใจ
...มันใช่เลย เขาเชื่อเรื่องพวกนี้ด้วยหรือ?

“ฉัตรเชื่อเราหรือ?”

“ก็รออยู่ว่าจะจำได้เมื่อไหร่” เขาเลี้ยวรถเข้าไปจอดในลานจอดรถของ
ร้านอาหารไทยแห่งหนึ่งที่อยู่แถวไหนไม่รู้ เพราะผมไม่ทันได้สังเกต รู้แค่ที่เรา
ขับออกมาสักพักเลย ขนาดรถไม่ติดยังใช้เวลาพอสมควร แต่แม้จะใกล้ก็น่าเสียดาย
เวลาเท่าไร เพราะร้านที่มาเป็นร้านอาหารไทย อาคารทรงไทยด้วย มีดอกลีลาวดี
ปลูกรอบ ๆ ต้นไม้ใหญ่ปกคลุมทำให้เหมือนหลุดมาอีกโลกเลย

ดูเย็น ๆ สบาย ๆ คนไม่ค่อยเยอะเท่าไร มีความเป็นส่วนตัว “ไว้ค่อยคุยต่อ
ในร้าน”

“อือ...”

“ผมแห้งแล้วใช่ไหม?”

“ก็...อะ” พอเห็นว่ายังไม่แห้งดี คนที่จอดรถเรียบร้อยแล้วจัดการปลด
เข็มขัดนิรภัยออก เอี้ยวตัวมาหาผม เอามือขยี้หัว เช็ดให้อย่างเบามือ ผมเลยเอามือ

วางบนตักตัวเอง ซ้อนสายตามองใบหน้าคมคายตาแป๋ว ยอมให้เขาเช็ดหัวให้แบบนั้น จนมันแห้ง ถึงจะยังไม่แห้งดี แต่ก็แห้งมากกว่าตอนก่อนมา

“วันหลังสระผมต้องเป่า เช็ดให้แห้งนะ เดี่ยวไม่สบาย”

“ทำไมขี้นั่น ซาติที่แล้วขี้นแบบนี้ปะเนี่ย” ผมถามแบบติดตลก แม้จะยังไม่มื่อะไรที่ยืนยันได้ชัดเจนว่าซาติที่แล้วของเรานั้นมันมีจริง แต่ผมรู้สึกว่ามันขำดีนะ ที่แบบ บ่นกันข้ามภพข้ามชาติเลย

“...ถ้าคือตอนไหน ก็โดนบ่นตอนนั้น”

“นี่ไม่ได้เรียกว่าคืออะ”

“เถียงแบบนี้คือคือแล้วอีน” ...เหมือนตาแก่เลยอะ ถึงใบหน้าจะไม่ให้ก็เถอะ แต่นิสัย กับแววตาของฉัตรที่มองมายังผมเหมือนคุณลุงแก่ ๆ ที่ชอบบ่น ถึงจะเป็นแบบนั้น ผมกลับรู้สึกเอ็นดูเขาอยู่ดี เรียกว่าคุณลุงดีไหม? ไม่เอาดีกว่า รอดูท่าทางต่อจากนี้แล้วกัน ถ้าทำตัวขี้น ทำตัวเหมือนคุณลุง

“ก็ไม่ได้อยากเถียงสักหน่อย”

“เนี่ย เถียง”

“เขาเรียก อธิบาย”

“...”

“หวั้โบราณซะมัด...”

“ไฉน?”

“หวั้-โบ-ราณ ฮือออ!” พุดยังไม่ทันจะจบเลย ฉัตรเอื้อมมือมาบีบแก้มผม ขยี้มันไปมาจนแก้มและหน้าผมยับยู่ยี่หมดแล้ว ผมตีมือเขา พยายามแกะมือฉัตร ออกไปจากหน้าตัวเอง “ฉัตร อย่ามาแกล้งแบบนี้ละ หน้าเรายู่ยี่หมดแล้ว”

“พุดจ่าน่ามันเขี้ยวใจ”

“ฮือ ยังไม่ได้ทำอะไรเลยนะ”

“ก็มาบอกว่าหวั้โบราณ”

“มันจริงไหมละ แค่อธิบายยังมาว่าเถียง นี่มันคุณลุงชัด ๆ คุณลุง!” ผมมัน พวกยิ่งว่าเหมือนยิ่งยุเสียด้วยสิ นี่แน่ะ บังอาจมาแกล้งผม ผมก็จะแกล้งคืน

ฉัตรถอนหายใจออกมา เขาส่ายหน้า และดับเครื่องยนต์

“ลงไปกินข้าวกันเถอะ หิวไม่ใช่หรอ”

“ฮือ” ผมวางผ้าเช็ดผมที่ขึ้นเล็กน้อยเพราะซับน้ำจากเส้นผมของผม จากนั้น เราก็เดินเข้าไปในร้าน วันนี้ร้านคนไม่ค่อยเยอะเท่าไร แลမ်บริเวณร้านค่อนข้างกว้าง เราเลยเลือกลานด้านนอกที่รับลมที่โชยกลิ่นหอมอ่อน ๆ จากดอกลีลาวดี หอมละมุนพุ่งไปทั่วอาณาบริเวณเลย ไม่รู้ผมคิดไปเองคนเดียวไหมนะ แต่ผมคิดว่า

กลิ่นกับชื่อต้นไม้ชนิดนี้มันทำให้รู้สึกเย็นสบายดี ผมชอบ เพียงแค่ชื่อก่อนหน้านี้มันเป็นชื่อที่ไม่ค่อยเป็นมงคลเท่าไร

ก่อนหน้านี้ชื่อดอก ลั่นทม เหมือนว่าเป็นดอกที่เศร้าหมอง ร้องไห้ อะไรแบบนั้นนะ คนเลยไม่นิยมปลูกในบ้านกันเท่าไร เพราะความไม่เป็นมงคลของมัน แต่ผมกลับมองว่าต้นไม้ไม่เห็นจะผิดอะไรเลย ...ธรรมชาติทุกอย่างล้วนสวยงามในแบบของมัน มีเพียงมนุษย์นี้แหละที่ไปกำหนดมันเอง

“ชอบร้านนี้ไหม?”

“หือ... ชอบ เหมือนเคยมาแล้วเลย แต่จำไม่ได้ว่าเมื่อไหร่” บรรยายากร้านร่มรื่นดี มันเป็นบรรยากาศ กลิ่นอายที่ผมคุ้นเคย เพียงแค่จำไม่ได้ว่าจำได้ตั้งแต่ตอนไหนว่าเคยมาที่ร้านแห่งนี้

“ฉัตรเคยพาอินมา”

“...”

“อินบอกชอบที่นี่มาก”

“...”

“ฉัตรพาอินมาบ่อยมาก อินยิ้มทุกครั้งที่มาที่นี่ ที่ประจำที่อินชอบเลือกนั่งคือตรงนี้เหมือนเดิมไม่มีเปลี่ยน” ...ผมมองโต๊ะที่เรานั่ง มันติดกับต้นไม้ ใกล้เคียง ๆ มีดอกลีลาวดีร่วงโรยพลั่วไหวตามแรงลมเอื่อย ๆ

ใช่สิ ผมเป็นคนเลือกโตะะ ผมรู้สึกว่าคุณชอบตรงนี้ เคยนั่งมาก่อน เป็นโซนที่ผมสบายใจกับการมานั่งมาก

ผมเดินเข้ามาในร้านนี้ราวกับว่าเคยมาหลายครั้ง ทั้งที่ก่อนเข้ากรุงเทพฯ ผมไม่เคยมาเลยด้วยซ้ำ ผมเข้ากรุงเทพฯ นับครั้งได้เลย นั่นหมายความว่าผมไม่เคยมาร้านนี้แน่นอน ทว่าทั้งสถานที่ บรรยากาศนั้นคุ้นเคยเหลือเกิน ...อย่างที่ฉัตรบอกหรือเปล่านะ ว่าก่อนหน้านี้ ที่ไม่ได้หมายถึงชาตินี้ เขาเคยพาผมมาหลายต่อหลายครั้ง

“เราเคยเจอกันจริง ๆ จังหรือ...”

“นึกคิดว่าไง?”

“หลายอย่างมันบอกแบบนี้ แต่...เราแค่ไม่อยากเชื่อว่ามันจะเกิดขึ้นกับเรา เพราะก่อนหน้านี้เราทำอะไรไม่ได้เลย เพิ่งจะมีความทรงจำแปลก ๆ เก๋ ๆ กลับมาตอนที่ได้เจอกับฉัตร”

“...นั่นละ”

ใจผมเต้นแรงรัวเมื่อเริ่มคิดได้แล้วว่าเรื่องทั้งหมดนี้คือผมสามารถจำอดีตชาติของตัวเองได้

และเราเคยเจอกันมาก่อน

เมื่อทานอาหารกันเสร็จ ฉัตรก็พาผมกลับมาส่งที่หอพัก เขาไม่ได้พูดอะไรมากมายนัก ต่อให้ผมจะถามไปเยอะแยะเลยก็เถอะ ฉัตรบอกแค่ว่า บางอย่างถึงเวลาผมจะรับรู้ได้เอง เขาไม่สามารถพูดบอกมันได้ทั้งหมด ทำได้เพียงแค่อธิบาย เพราะงั้นผมก็เลยต้องกลับมาพร้อมกับความค้างคาใจมากมาย แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ จะไปคาดหวังเขามันก็ไม่ได้อะไรกลับมา สุดท้ายก็เลยต้องแสร้งอยู่ที่ห้องคนเดียว

ผมนอนเหม่อมองเพดาน หยิบตุ๊กตามานอนกอดเล่น จนเพลอหลับไป

...และตื่นขึ้นมาท่ามกลางความมืดมิด รู้ได้ในทันทีเลยว่านี่ไม่ใช่ห้องนอนของผม แต่มันเป็นสถานที่โล่ง ๆ มืด ๆ ไม่มีอะไรเลย เห็นเพียงร่างกายของตัวเองที่นอนอยู่ใจกลางสถานที่แห่งนี้

ผมพยายามขยับตัวลุกขึ้น แต่ก็ขยับตัวไม่ได้ รู้สึกเหมือนกับว่าร่างกายตัวเองถูกตรึงไว้ด้วยอะไรบางอย่าง จะหายใจก็ติดขัด อึดอัดไปหมดเลย ทั้ง ๆ ที่ตรงนี้นั้นเป็นเพียงลานกว้าง แต่ผมกลับรู้สึกราวกับถูกบีบอัดจากสิ่งที่มองไม่เห็น

คิก คิก...คิก...คิก...

เสียงหัวเราะ? เสียงหัวเราะที่ฟังแล้วมันทำให้ขนลุกชันไปทั้งตัว ผมพยายามกอบโกยลมหายใจเข้าปอด แต่มันไม่ง่ายเลย น้ำตาของผมเริ่มเอ่อล้นจากดวงตา

ผมกลอกตามองไปรอบข้างตัวเองอย่างร้อนรน มองเพื่อหาทางออกไปจากสถานที่
แห่งนี้ ที่ที่ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันคือที่ไหนกันแน่

มึงจะไปไหนหรือ... มึงจะไปไหน?

เสียงแหบ ๆ ยาน ๆ เคล้ากับเสียงหัวเราะในลำคองั้นฟังดูน่าสะอิดสะเอียน
เหลือเกิน ผมกัดปากตัวเอง พยายามขยับ ดิ้นสุดตัวเพื่อให้หลุดออกจากการจับกุมนี้
ความหวาดกลัวปกคลุมไปทั้งใจ เสียงนั้นดังเหมือนว่า ‘มัน’ มาพูดข้าง ๆ
หูผมเลย

มึงหนีไม่พ้นหรอก กูจะเอามึงมาอยู่ด้วย มาสิ มาอยู่กับกู มาอยู่กับกู...

‘ไม่!’ ผมตะโกนร้องออกมาอย่างอับจนหนทาง ไม่รู้แล้วว่าต้องทำอะไร
ผมหลับตาลง พยายามนึกถึงอะไรก็ได้ที่จะสามารถช่วยผมได้ในตอนนี้ ...พ่อ...แม่...ใคร
ใครก็ได้ ช่วยด้วย!

ไม่มีใครช่วยมึงได้หรอก มึงต้องมาอยู่กับกู

เสียงของหญิงคนนั้นฟังดูน่ากลัวกว่าเดิม ก่อนที่ผมจะรู้สึกถึงอะไรบางอย่าง
ที่รัดแน่นที่ลำคอของตัวเอง

มันเกี่ยวที่คอมผม กระชากให้หลุดออกจากพันธนาการ แต่ในเวลาเดียวกันผมก็ไม่สามารถดึงให้หลุดจากการถูกบังคับแขวนคอได้ ผมเอามือจับที่คอตัวเอง พบเชือกที่รัดแน่นจนหายใจไม่ออก หูเริ่มดับ ดวงตาพร่าเบลอ ดวงจิตเกือบจะหลุดลอยไปอยู่แล้ว

“อีก...อะ...”

ทนน้อยนะ นิดเดียว เดี่ยวก็ได้ตายมาอยู่กับกูแล้ว

‘ไม่...ไม่ไป ไม่ เอา ไม่...’ ผมตะโกนในใจอย่างสิ้นหวัง พยายามหรีตามองพบว่าตรงหน้าเป็นหญิงที่มีดวงตาขาวโพลน ใบหน้าบวมซ้ำ เส้นผมยุ่งเหยิง กำลังยืนปรบมือ กระโดดโลดเต้น ขณะที่ผมกำลังแขวนคอตัวเอง ภาพรอบข้างไม่ใช่พื้นที่กว้างสีดำอีกต่อไป แต่เป็นห้องนอนของผม และผมกำลังนั่งอยู่ในตู้เสื้อผ้าโดยมีเชือกรัดคอตัวเองแน่น...แน่นมาก ๆ

ภาพทุกอย่างไม่ใช่ในห้วงความคิด หรือความฝัน แต่เป็นภาพจริง ๆ ที่ผมเห็นและรับรู้ทุกอย่างด้วยสัมผัสทั้งหก

ผมกำลังแขวนคอตายในตู้เสื้อผ้า...

ปัง ปัง!!!

“อิน!”

ปัง!

“เปิดสวิตช์!!!”

สติที่เหลือน้อยนิดของผมทำให้รับรู้ได้เลยว่านั่นคือ... ฉัตร!

“อีก...แคก...”

ผู้หญิงที่น่ากลัวตรงหน้าได้หายไปแล้ว ก่อนที่ประตูห้องจะเปิดออกอย่างแรง
จนเหวี่ยงกระแทกผนังเสียงดัง

[End In's side]

ฉัตรน้อยที่รับรู้ได้ว่าสถานที่แห่งนี้มันมีอะไร อยู่ ๆ เขาก็รู้สึกพะวงถึงอิน
ขึ้นมา กุมารทองที่เลี้ยงเอาไว้บอกว่าอินกำลังอยู่ในอันตราย เพราะแบบนั้นฉัตรจึงรีบ
กลับมาที่หอพักของอินอีกครั้ง ระหว่างมานั้นเขาได้ยินเสียงของผู้หญิงที่ตื๊อใจกใหญ่

เสียงนั้นดังก้องกังวานไปทั่วชั้นที่อินพักอยู่ มันไม่ใช่เสียงของคน แต่เป็นผี สัมภเวสีที่ต้องการจะเอาชีวิตคนไปอยู่ด้วย หรือเป็นตัวตายตัวแทน

และก็เป็นไปตามคาด เพราะเมื่อเปิดประตูเข้าไป พบว่าอินกำลังผูกคอตายในตู้เสื้อผ้า โดยทำท่าโค้งกายมาด้านหน้า แขนงเชือกกับราวแขวนในตู้เสื้อผ้า ใบหน้าแดงก่ำ ดวงตาเริ่มเหม่อลอยแล้ว ฉัตรไม่รอช้า พุ่งเข้าไปและปลดเชือกออกจากลำคอ ทำให้เห็นรอยเชือกสีแดงรอบคอตุ๋นากแล้ว

“ว้าย...” เสียงของคนคุมหอพักดังขึ้นหลังจากเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด เธอผงะถอยหลังออกห่างทันทีเมื่อเห็นเหตุการณ์ซ้ำเดิม

“อิน อิน ได้ยินฉัตรไหม?”

“อือ...”

ฉัตรร่นัยซ้อนร่างของอินขึ้น หมายถึงพาไปที่โรงพยาบาลเพื่อตรวจร่างกายอีกครั้ง ส่วนเรื่องอื่นนอกเหนือจากนี้ค่อยมาคุยกับคนดูแลหออีกครั้ง แต่ที่แน่ ๆ เขาคงให้อินอยู่ที่นี้ไม่ได้อีกต่อไปแล้ว ...ครั้งนี้ฉัตรจะไม่ยอมให้ทุกอย่างมันพลาดเหมือนกับที่ผ่านมา ๆ มา เพราะไม่มีเวลาสำหรับการรอคอยอีกต่อไป

บทที่ 5

อินรู้สึกตัว ตอนถูกฉัตรพาเข้าไปในรถ คนตัวเล็กเปิดตากว้างและมองไปรอบตัวด้วยความหวาดกลัวสุดฤทธิ์ แต่เมื่อเห็นว่าตรงหน้าเป็นฉัตรตนัยเขาก็รู้สึกปลอดภัยขึ้นมา เขนเล็กโอบกอดลำคอกร้านเอาไวแน่น

“ฉัตร ฉัตร เรากลับ”

“ไม่เป็นไรแล้ว ไม่เป็นอะไรนะ ใจเย็น ๆ”

“เรา...”

“ไปอยู่ด้วยกันก่อน อินน่าจะอยู่ที่นี่ไม่ได้แล้ว”

“...”

“มันคงเป็นผีที่ฆ่าตัวตายในห้องนั้น เจ้าของหอเขาไม่ได้บอกอะไรก่อนเข้าพักใช่ไหม?”

“เขา...เขาแค่บอกว่ามันเป็นห้องสุดท้ายของโครงการแล้ว เป็นมุมที่เย็นแดดบ่าย ที่บ้านเราเห็นว่ามันโอเคก็เลยเลือกห้องนี้ แต่ตอนเข้ามาเราไม่รู้สึกละไรแบบนั้นนะ” ทว่าแค่เพลอหลับไปในวันแรก ๆ ของการนอนกลายเป็นถูกผีหลอก

เกือบฆ่าตัวตายโดยไม่รู้ตัวแล้ว ถ้าไม่ได้ฉัตรเข้ามาช่วยเอาไว้ ตอนนี้อินคงตาย... แต่เขาไม่ได้อยากตาย ไม่เคยคิดจะตายเลยด้วยซ้ำ

“หอคงปิดข้าว ตอนนี้โอเคขึ้นหรือยัง?”

“อ้อ แค่ เจ็บคอ” อินยอมผละออกจากอาการกอดฉัตรเอาไว้และใช้มือลูบลำคอตัวเองที่มันเกิดรอยรัดสีแดงฉานชัดเจน อีกแค่นิดเดียวเขาอาจจะตายได้เลยนะ

“เราไม่กล้าขึ้นห้องแล้ว เรากลัว”

“เดี๋ยวฉัตรไปเก็บของให้ อินอยู่ข้างล่างคุยกับคนดูแลหอเรื่องย้ายออกเลยแล้วกัน ที่นี้อยู่ไม่ได้แล้ว”

“แต่...” ถึงจะไม่อยากกลับไปห้องนั้นแล้ว แต่เรื่องการย้ายหอพักมันเป็นเรื่องใหญ่เหมือนกัน บ้านอินไม่ได้มีเงินทองมากมายอะไร ไหนจะค่ามัดจำ ค่าจ่ายล่วงหน้าก็สองสามหมื่นเข้าให้แล้ว แถมนี่เพิ่งมาอยู่ได้แค่วันสองวันเอง มันยังไม่ครบสัญญา ถ้าจะออกก่อน โดนยึดเงินทั้งหมดนั่นแน่

“ฉัตรปล่อยให้อินอยู่ที่นี้ไม่ได้ เรื่องที่บ้านอิน ไว้ค่อยคุยนะ”

“...”

“ยังไงคืนนี้ก็ต้องไปอยู่กับฉัตรก่อน”

แต่สุดท้ายแล้วก็ทำอะไรไม่ได้ หลังจากนั้นจะยังไงค่อยคิดแล้วกัน

อินตามฉัตรเข้าไปในหอพัก ตอนนั้นเองที่คนดูแลหอพักก็เดินลงมา สีหน้าดูไม่สู้ดีนัก เธอเป็นหญิงวัยกลางคน ทำงานที่นี้มาไม่ต่ำกว่าสองปีแล้ว

“ห้องนั้นมันมีอะไร?” ฉัตรถามเธอด้วยน้ำเสียงดู ห้วนจนหญิงวัยกลางคนที่ดูแลหอพักหน้าเสียวมากกว่าเดิมที่ถูกถามเข้าประเด็นในทันที “ถ้าไม่บอกผม หรือ ไม่คืนเงินส่วนมัดจำ ผมว่าหลังจากนี้เรื่องห้องนั้นคนน่าจะจะได้รู้เยอะขึ้น”

“เดี๋ยวกะ ะ ถ้าเป็นแบบนี้เงิไม่พอใจแน่”

“งั้นก็บอกผมมาว่ามันมีอะไร?”

คนดูแลหอถอนหายใจออกมา มองซ้ายมองขวาก่อนจะยอมเล่าในที่สุด

“เมื่อปีที่แล้ว มีผู้หญิงนักศึกษาฆ่าตัวตาย แขนงคอที่ตู้เสื้อผ้าคะ แต่ไม่ใช่ตู้นี้นะคะ ทางเราทำการเปลี่ยนตู้เสื้อผ้าไปแล้ว นิมนต์พระเข้ามาทำพิธีหลายอย่างแล้ว ไม่คิดเหมือนกันคะว่าจะมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น”

“ผมจะให้เขาย้ายออก ตรงส่วนนี้เราจำเป็นต้องรับผิดชอบไหม?” มันไม่ใช่คำถาม แต่เป็นเหมือนคำขู่มากกว่า ขนาดอินที่อยู่ข้างล่างฟังแล้วยังรู้สึกกลัวฉัตรเลย เขาดูจริงจัง ดุคั่น ดวงตาคู่คมที่จ้องมองไปยังหญิงวัยกลางคนที่แสดงสีหน้ายากจะพูด

“ขอบคุณกับเจ้ก่อนนะคะ”

“งั้นรบกวนด้วยนะครับ อินรอนี่นะ เดี่ยวฉัตรขึ้นไปเอาของใช้จำเป็นลงมาให้ก่อน”

“อะ...อ้อ”

คนดูแลหอเข้าไปโทรศัพท์หาเจ้าของหอพัก โดยมองผ่านหน้าต่างกระจกมาที่อินซึ่งเอามือลูบ ๆ คลำ ๆ ลำคอที่เห็นได้ชัดเจนว่ามันมีรอยเชือกที่รัดอย่างแรง

[In's side]

คอของผมนั้นเจ็บมาก แสบด้วยตอนจับ เท่าที่ผมจำได้ก่อนได้รับการช่วยเหลือออกมา สิ่งที่รัดคอผมมันเป็นเชือกผูกกรองเท้าที่ผมก็หาสาเหตุไม่ได้เหมือนกันว่ามันมาผูกคอผมรัดแน่นขนาดนั้นได้อย่างไร ตั้งแต่เกิดมาผมไม่เคยเจอเหตุการณ์ที่น่ากลัวขนาดนี้มาก่อนเลย นั่นอาจจะเพราะผมไม่เคยไปนอนนอกสถานที่คนเดียวด้วย ส่วนใหญ่ถ้าไปเกี่ยวกับที่บ้าน นอนโรงแรม ก็จะนอนกับพ่อและแม่ตลอด มันเลยไม่มีเรื่องน่ากลัวเกิดขึ้น

ทว่านี่คือการมาอยู่หอพักเองครั้งแรกคนเดียว ก็เจอเรื่องน่ากลัวเลย ถ้าไม่ได้ฉัตรมาช่วยเอาไว้ ป่านนี้ผมน่าจะขาดอากาศหายใจตายคาตู้เสื้อผ้านั้นไปแล้ว แม้จะไม่รู้ก็เถอะว่าเขารู้ได้อย่างไรว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับผม

พี่คนคุมหอเดินออกมาพร้อมเอกสาร เป็นเวลาเดียวกับฉัตรที่แบกสัมภาระของผมใส่กระเป๋าเป้ใบใหญ่ลงมา

“เจ็บอกว่าคืนเงินทั้งหมดได้เจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์นะคะ”

“แล้วก็ต้องปิดตายห้องนี้ด้วยนะครับ” ฉัตรพูดต่อพร้อมกับวางของลงข้าง ๆ ผม เขากอดอกมองพี่คนคุมหอด้วยสีหน้านิ่ง ๆ แบบที่มองดูยังคาดเดาไม่ออกเลยว่าฉัตรกำลังคิดอะไรอยู่กันแน่ “ผมไม่รู้ว่าคุณเชื่อเรื่องแบบนี้มากน้อยแค่ไหน แต่ถ้าไม่อยากให้มีใครมาตายที่ห้องนั้นอีก ก็ต้องปิดตายไปเลย อีกอย่างผมว่าคุณน่าจะจำได้นะว่าในห้องนั้นมันเคยเกิดอะไรขึ้นมาก่อน...”

ทิ้งท้ายเพียงเท่านั้น เซ็นสัญญายกเลิกการเช่า ตกลงรับเงินมัดจำคืนตามที่ทางหอแจ้งมา ก่อนเขาจะพาผมออกมาจากหอ ดินะที่ของส่วนใหญ่ผมยังไม่เอาออกจากกระเป๋า เอาออกมาแค่ของใช้บางส่วน ที่พอดูในกระเป๋าที่ฉัตรใส่มานั้นก็คือของใช้จำเป็น ถ้ากลับมาเก็บของก็ยังมีแค่นิดหน่อยแหละ

แอบเกรงใจเขาเหมือนกันที่ต้องมาเก็บของให้ผม แต่ผมไม่กล้าขึ้นไปเก็บแล้วจริง ๆ เหตุการณ์มันเพิ่งเกิดขึ้นสด ๆ ร้อน ๆ เลย กลัวว่าถ้าขึ้นไปแล้วจะเห็นอะไรอีก

ฉัตรพาผมมาที่ห้องของเขา มันเป็นห้องขนาดใหญ่เลย แบ่งโซนห้องนอน ห้องครัว ห้องนั่งเล่น และห้องน้ำสองห้อง ทุกอย่างถูกแบ่งไว้ดีมาก แล้วยังอยู่บน

ตึกสูงด้วย นี่เป็นครั้งแรกเลยที่ผมได้เห็นวิวทิวทัศน์ของกรุงเทพมหานครแบบกว้าง ๆ ปฏิเสธไม่ได้ว่ามันก็สวยดี ทำเอาผมลืมช่วงเวลาที่เคยเร่ร่อนมาแล้วเมื่อครู่ไป แสงไฟของตึกงามบ้านช่อง และไฟรถบนท้องถนนนั้นสวยเหมือนกับในรูป หรือภาพยนตร์ที่ผมเคยได้ดูไม่มีผิด

“พออยู่ได้ไหม?” ฉัตรถามตอนวางกระเป๋าผมลงบนโซฟา เขาอาสาถือมาให้ ไม่ยอมให้ผมถือเองเลย

“ได้สิ สวยมากเลย เราชอบ”

“แล้วดีขึ้นหรือยัง?”

“หือ?”

“ก็...เรื่องที่ห้องนั้น”

“ดีขึ้นแล้ว แค่มากใจ ภาพติดตายังอยู่นะ เกิดมาไม่เคยเจอผีมาก่อนเลย หลอน ๆ อยู่เหมือนกัน” จริง ๆ นะ ผมไม่เคยเจอเหตุการณ์แบบนั้น มันค่อนข้างติดตาเลย ไม่รู้ทำไมเหมือนกันที่อยู่ ๆ ก็เจอผีเข้าให้

ส่วนเรื่องยายที่อยู่ตอนนี้ผมยังไม่ได้บอกพ่อกับแม่ เพราะไม่อยากให้พวกท่านเป็นห่วงจนต้องขับรถมาหาที่กรุงเทพฯ ผมคิดว่าผมยังพอมีเวลาความสามารถที่จะจัดการปัญหาทั้งหมดนี้เองก่อน อีกทั้งยังมีฉัตรอยู่ อะไร ๆ ที่คิดว่ามันดูยุ่งยาก น่ากลัวก็ลดลงไปได้เยอะเลย

ฉัตรพยักหน้าและเดินหายเข้าไปในห้องนอน ก่อนจะออกมาพร้อมกับอะไรสักอย่างในมือ

“สวมนี้เอาไว้”

“อะไรเหรอ?” ผมถาม แต่ก็ยอมยื่นข้อมือให้ฉัตรสวมด้ายแดงเส้นเล็กที่ถักทออย่างประณีตนั้น

“เอาไว้กันสิ่งไม่ดี”

คล้าย ๆ สายสิญจน์อะไรพวกนี้ละมั้ง ปกติผมไม่ได้สวมของแบบนี้เลย

พอฉัตรสวมมันให้กับผมแล้ว ผมพลิกดู พบว่ามันมีด้ายสีขาวถูกถักเอาไว้ด้วยกัน ดูขลังเหมือนกันนะเนี่ย

“ขอบคุณนะ”

“อินนอนในห้องนอนนะ เดี่ยวฉัตรนอนข้างนอก”

“อ้าว ทำไมล่ะ นี่ห้องฉัตรนะ เราเป็นคนมาอาศัย จริง ๆ เรานอนข้างนอกได้” ผมรู้สึกเกรงใจฉัตรจริง ๆ ทั้งที่เขามาช่วยผมเอาไว้ คุยกับคนดูแลหอพัก เก็บของรวมถึงรับมาอยู่ที่ห้องของเขา ผมเป็นแค่ผู้อาศัย จริง ๆ เจ้าของห้องควรจะนอนในห้องผมนอนที่ไหนก็ได้

“ไม่ได้ อินนอนในห้องเถอะ มันจะได้สบาย”

“ไม่เอา เราเกรงใจ”

“...”

“งั้นก็นอนมันในห้องด้วยกันนี่แหละ” ตัดปัญหาไปเลยด้วยการนอนในห้องด้วยกัน บนเตียงเดียวกัน

ฉัตรมองหน้าผม แวบหนึ่งที่ผมรู้สึกเหมือนว่าเขากำลังยิ้ม แต่สุดท้ายรอยยิ้มนั้นมันก็หายไปแบบรวดเร็วมาก

“ก็ได้”

“...”

“ไม่ได้คิดมากเรื่องที่จะนอนร่วมเตียงกันแน่นะ?” ...ทำไมผมต้องคิดมากเรื่องนั้นกัน ในเมื่อฉัตรก็เป็นคนที่ผมรู้สึกว่าคุ้นเคย แถมเขาไม่มีพิษไม่มีภัยอะไรสักหน่อย แม้จะเพิ่งรู้จักกันก็เถอะ ทว่าในหลาย ๆ เหตุการณ์รวมถึงเรื่องราวในอดีต มันมีฉัตรอยู่ด้วยแทบจะทุกครั้ง เพราะฉะนั้น...เขานี่แหละ ที่ผมอยากจะไว้วางใจที่สุดในเวลาแบบนี้

“ไม่คิดมากอยู่แล้ว”

“ไม่กลัวเหรอ?”

“กลัวอะไร?” ผมเงยหน้ามองฉัตร เขาไม่ได้ตอบกลับมา มีเพียงดวงตาคู่คมเท่านั้นที่จ้องมองมาราวกับ...จะกลืนกินผมเข้าไป...แบบนี้เลย “ทำไมมองเราแบบนี้ล่ะ”

“เปล่า”

“จึ้น ไปอาบน้ำก่อนนะ เหงื่อออกเยอะมากเลย” ผมเสริมเปลี่ยนเรื่องหนีไปอาบน้ำ เพราะทนสายตาของฉัตรที่มองมาเหมือนจะกินกันเข้าไปไม่ได้ ปลีกตัวออกมาพร้อมกับกระเป๋ เดินเข้าไปในห้องน้ำ

ผมวางกระเป๋าลงบนฟาชักโครกและมายืนส่องกระจก เห็นรอยรัดที่คอชัดเจนมาก รอยมันแดงและเริ่มออกสีคล้ำเล็กน้อย ตอกย้ำว่าสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้มันคือเรื่องจริง จริงที่ว่าผมกำลังจะผูกคอตาย... ทั้ง ๆ ที่ผมไม่มีความคิดอยากจะตายเลยด้วยซ้ำ วิญญาณผู้หญิงคนนั้นก็น่ากลัว ภาพของเธอมันยังตราตรึงในความรู้สึกผมไม่ไปไหน ผมจึงยกข้อมือที่มีสายสัญญาณสีแดงแซมสีขาวขึ้นมามอง พอได้มองมันก็อุ่นใจขึ้นมา เจ้าสิ่งนี้น่าจะช่วยกันสิ่งชั่วร้ายออกไปจากผมได้บ้างนะ

.

.

.

ฉัตรคนัย เหม่อมองภายในห้องด้วยสายตายากจะคาดเดา ตอนนี้เขาเริ่มรู้ว่าอินกำลังตกอยู่ในอันตรายอีกครั้ง อินอยู่ในช่วง ดวงตก มันยิ่งแย่มากเมื่อได้กลับมาพบกัน ทุกอย่างแย่งเพราะคำสาป สัมภเวสีนั้นไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับอิน แต่ที่มันสามารถเล่นงานอินได้ก็เพราะดวงของอินนั้นอยู่ในจุดที่ วิญญาณที่ไหนจะเข้ามาแทรก หรือเอาชีวิตได้ทุกเมื่อ ดังนั้นเขาจึงให้ สัญจน์แดง สายสัญญาณที่ถักทอผ่านการบริกรรมคาถาเจ็ดวันเจ็ดคืน ของมงคลที่พอจะช่วยอินได้บ้างในตอนที่ไม่ได้อยู่ในสายตาของเขา

ตอนนี้เขาต้องรีบหาต้นตอของคำสาปให้ได้ ทว่ามันมืดแปดด้านเหลือเกิน เพราะคนคนนั้นเหมือนจะรู้ที่กำลังถูกตามหาจึงปลีกตัวหนี การที่จะสาปได้ขนาดนี้ย่อมมีวิชาอาคมแก่กล้า น่าจะพอ ๆ กับพ่อครูเลยด้วยซ้ำ การตามหามันผู้นั้นจึงไม่ใช่เรื่องง่ายตายเลย ทว่าพ่อครูบอกแล้วว่ามันเป็นคนที่อยู่ไม่ไกลไม่ไกล ฉัตรจึงจะพยายามทำทุกวิถีทางก่อนคืนพระจันทร์แดง หากคนคนนั้นให้เจอ ทำพิธียุติคำสาปนี้ซะ

หลายครั้งหลายคราแล้วเหมือนกันที่เหมือนจะได้เข้าถึงตัวตนของคนสาปใบหน้า คันธะ ทุกอย่างนั้นดูคุ้นเคย แต่ก็คาดเดาไม่ออกกว่าคือใคร

“ฉัตร...” ระหว่างที่ฉัตรกำลังยืนคิดอะไรอยู่ อินที่เดินออกมาด้วยสภาพผมเปียกแนบกรอบใบหน้าสวยเรียกเขาเอาไว้

“หืม?”

“แต่ไม่ว่าวันญาติที่ต่างจังหวัดเราจะมาแล้ว เรา...กลัวพี่เขาจะเอาเรื่องเราย้ายหอไปบอกพ่อแม่จัง”

“ใคร?”

“ลูกพี่ลูกน้องที่สนิทนะ”

“...”

“ไม่อยากให้พ่อแม่ต้องกังวลเลย”

“ถึงเวลานั้นค่อยคิดก็ได้ ตอนนี้เช็ดผมให้แห้งก่อน เดี่ยวไม่สบาย” ...วนมาเรื่องเช็ดผมอีกแล้วนะ “อินเพิ่งสระผมไม่ใช่เหรอ ทำไมถึงสระอีกล่ะ สระบ่อย ๆ เดี่ยวก็ไม่สบายหรอก”

“ก็เหม็นมันออกเยอะ เหนียวตัว เหนียวหัวไปหมดเลยอะ”

“มานั่งตรงนี้ เดี่ยวเช็ดผมให้”

“เฮ้ย ไม่เป็นไร เราเช็ดเองได้”

“เลิกดิ้อ แล้วนั่งลง” ...สั่งเป็นพ่อเลยนะ คุณฉัตร!

ทว่าสุดท้ายแล้วอินก็ต้องยอมนั่งขัดสมาธิลงด้านหน้าโซฟา โดยที่ฉัตรนั่งซ้อนด้านหลัง ใช้ผ้าแห้งขยี้เช็ดผมที่เปียก ส่งกลิ่นหอมของแชมพูอ่อน ๆ ยิ่งไปกว่านั้นคือกลิ่นหอมหวานละมุนละไมที่ไม่ใช่กลิ่นของน้ำหอมสังเคราะห์ หรือพวกแชมพู สบู่แน่ ๆ

มันเป็นกลิ่นที่ชัดเจนว่ามาจากร่างกายของอิน กลิ่นนี้ฉัตรจำมันได้อย่างขึ้นใจ เพราะ
เขาเคยสัมผัส ดอมดมใกล้ ๆ เมื่อนานมาแล้ว ตั้งแต่ ‘รักกันใหม่ ๆ’

ไม่ว่าจะก๊อปก็ชาติ ก็ยังหอมหวานเหมือนเช่นเคย

แม้จะพอรู้ว่าอินจำหลาย ๆ อย่างได้แล้ว แต่เขาก็ไม่กล้าพอที่จะเข้าไปกอด
หอมอินใกล้ ๆ เพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะกลัวเขา ทุกอย่างในชาตินี้ การพบกันมันดู...
ยากเย็นกว่าที่ผ่านมาพอสมควรเลย

“ตัวอินหอมจังเลย”

“หือ กลิ่น...อ้อ มันมีมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว พ่อแม่เรายังไม่รู้เลยว่ากลิ่นแบบนี้
มันมีได้ยังไง แปลกเนอะ”

“จริง ๆ ก็มีมานานมากแล้วนะ ตั้งแต่ครั้งแรกที่เราเจอกัน”

“ตอนไหนเหรอ...”

“ร้อยปีที่แล้วมั้ง”

บทที่ 6

นานขนาดนั้นเชียวนะ... อินมองใบหน้าคมคายที่ดวงตาส่อชัดจนถึงความเจ็บปวดเมื่อพูดถึงระยะเวลาที่นานแสนนาน

“แต่ว่านานขนาดนั้นทำไมฉัตรถึงยังไม่แก่เลยล่ะ? หรือว่าฉัตรเองก็กลับมาเกิดแล้วจำเรื่องราวทั้งหมดได้เหมือนกันกับเรา?”

“ตายเหอ”

“อ้อ”

คนที่อยู่ด้านหลังเงียบอยู่นาน กว่าจะยอมตอบกลับมาเสียงแผ่วที่ดูไร้ซึ่งอารมณ์ใด ๆ

“ถ้าตายได้ก็คงดีไม่น้อย”

“หมายความว่าไง”

“ผมแห้งแล้ว” ฉัตรดนัยเลือกที่จะเปลี่ยนเรื่อง การที่เขาต้องมาอธิบายเรื่องราวในอดีตมันค่อนข้างยุ่งยาก เขากลัวว่าอินจะไม่เชื่อ ด้วยความที่ตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาต้องเป็นฝ่ายที่เฝ้ามองอินตายจากไปครั้งแล้วครั้งเล่า คนรอบตัวที่รักก็ตายจากไปจนไม่อยากจะมีความสัมพันธ์อะไรกับใครอีกต่อไปแล้ว เพราะสุดท้ายก็ต้องลาจากกันไปอยู่ดี

“ฉัตรเปลี่ยนเรื่อง”

“ฉัตรไม่ได้เปลี่ยนเรื่อง”

“ก็ฉัตรไม่ยอมเล่าให้เราฟัง” ...มาแล้วท่าทางกระเจ้ากระงอแบบนั้นของอิน และแน่นอนว่าไม่ว่าจะผ่านไปนานมากแค่ไหน เขาก็พ่ายแพ้ให้ต่อความน่ารัก หน้ามู๋ของอินอยู่ดี

ร่างสูงเจ้าของไบหน้าคมคายถอนหายใจออกมา ก่อนจะมองไปยังคนที่ขึ้นมา นั่งบนโซฟาข้าง ๆ กัน ท่าทางของอินนั้นดูอยากรู้มากกว่าเกิดอะไรขึ้น แต่พูดไปแล้วอินจะเชื่อหรือ? เรื่องผีสาธ ถ้าอินไม่ได้เห็นหรือโดนเองกับตา ฉัตรยังไม่คิดเลยว่าอินจะเชื่อว่ามันมีผีจริงในโลกใบนี้

“ถ้าเล่าแล้วอินจะเชื่อไหม?”

“เชื่อ” ตาใส ๆ ที่มองมาพร้อมกับไบหน้าที่ตั้งใจฟังของอินทำให้ฉัตรใจอ่อนลง ในที่สุด เล่าแค่นิดหน่อยคงไม่เป็นไรกระมัง

“เราเคยรักกันเมื่อนานมาแล้ว ตอนนั้นอินเป็นผู้หญิง... สมัยก่อนฐานะฉัตรไม่ได้ดีอะไร บ้านอินเป็นเศรษฐีไม่ยอมรับในความรักของเรา อินถูกจับแต่งงานกับ...” คนคนนั้นฉัตรเองก็จำไม่ได้แล้วเหมือนกันว่าเป็นใคร รู้เพียงว่าเป็นคนใหญ่คนโต ลูกพระยานาหมื่นที่มียศสูง ลูกขุนนางในราชวัง เขาคิดว่าเขาสามารถจำเรื่องราวในอดีตได้ทั้งหมด แต่พอได้กลับมารำลึกถึงแล้วกลับรู้ได้เลยว่าเรื่องราวต่าง ๆ นั้น

ขาดหายไปราวกับจิกซอว์ที่ขาดหายไประหว่างต่อ “...ฉัตรเองก็จำไม่ได้แล้ว เหมือนกันว่าคนคนนั้นคือใคร รู้เพียงแค่ว่าเขาและบ้านของอินโกรธมาก พยายามตามหาเราสองคน”

“..”

“จากนั้นไม่นาน อินก็ถูกพาตัวกลับไปได้ ฉัตรถูกไล่ล่า” จนสุดท้ายแล้ว เขาพบกับพ่อครูในป่าหลังจากหนีหวัซุกหวัซุน เขาร่ำเรียนวิชาไสยเวทจากพ่อครูจนมีวิชาอาคมที่แก่กล้า ฉัตรदनัยกลับไปหาอินที่แทบจะตรอมใจตายอยู่แล้ว แอบพาตัวอินออกมาจากบ้าน ตอนนั้นรู้เพียงแค่ว่า ทั้งสามี่ที่ถูกต้องตามกฎหมายของบ้านเมืองตอนนั้น และครอบครัวของอินโกรธเป็นพินเป็นไฟ ตามล่าเพื่อที่จะฆ่าฉัตรदनัยทิ้งอีกครั้ง

ไม่นานนักทั้งสองคนก็ถูกจับได้อีกครั้ง ทว่าอินไม่ยอมกลับไปกับคนของทางการและที่บ้าน อินเลือกที่จะฆ่าตัวตายพร้อมกันกับฉัตรदनัยอย่างทีทั้งสองเคยสาบานต่อกันไว้ ว่าหากถูกพรากจากกันอีก ก็ขอตายไปด้วยกันเสียยิ่งดีกว่า นั้นดูเหมือนว่าจะทำให้สามี่ของอินโกรธเกรี้ยวเอามาก ๆ ฉัตรเองคิดว่าตัวเองได้ตายตามอินไปแล้ว ทว่าเขากลับตื่นขึ้นมาในเช้าอีกวัน ไม่ได้ตายไปอย่างที่ต้องการ

ความทรงจำส่วนหนึ่งราวกับถูกตัดทอนออกไป มันหายไปจริง ๆ นั่นแหละไม่ว่าจะทำอย่างไรก็ไม่สามารถจดจำรายละเอียดนั้นได้

รู้เพียงแค่ว่าหลังจากนั้นไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็ไม่สามารถตายจากโลกนี้ไปได้

มีชีวิตยืนยาวอย่างทุกซ์ทรมานเพราะไม่เคยต้องการชีวิตอมตะ เขาได้กลับมาพบกับอินในหลาย ๆ ครั้ง เหมือนจะได้กลับมารักกัน สุดท้ายแล้วอินก็ตายจากไปอยู่ตลอด พร้อมกับเสียงสาปแช่งที่คอยย้ำเตือนว่าทั้งหมดนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเอง มันเกิดขึ้นเพราะถูกใครบางคนตีตราสาปแช่งเอาไว้ด้วยความอาฆาต

อินฟังเรื่องราวเหล่านั้นอย่างตั้งใจ เขาไม่ได้ไม่เชื่อ เพราะในส่วนของฉัตรเล่ามาก็มีเรื่องราวในหัวเขาที่มันแสดงให้เห็นขึ้นมาปะติดปะต่อราวกับได้รับการรื้อฟื้นความทรงจำที่นอนนิ่งในห้วงหนึ่งของความทรงจำในอดีต

แม้บางอย่างมันจะน่าเหลือเชื่อก็เถอะ

“ฉัตรรออินมาตลอด”

“...”

“รอมาตลอดจริง ๆ” น้ำเสียง แววตา สีหน้าของฉัตรदनัยนั้นจริงเหลือเกินจริงในทางที่ว่าเขาเฝ้ารออินมานานมากจริง ๆ เฝ้ารอด้วยความทุกซ์ทรมาน “...ไม่เชื่อไม่เป็นไรเลยนะ แต่อย่าไปไหนจากฉัตรอีกได้ไหม”

ต่อให้ฉัตรจะไม่บอกให้เขาไปไหน เขาก็ไม่ยอมไปไหนอีกแล้ว เพราะเมื่อได้เจอกับฉัตรแล้ว อินก็ไม่ยอมไปไหนให้ไกลจากคนคนนี้ไปอีกเลย ราวกับสายใยที่ผูกมัดโยงใยกันเอาไว้แน่นมันแน่นมากจนไม่สามารถคลายออกได้อีกแล้ว ในตอนนี้ หากอินอยากจะเข้าไปกอดฉัตรมันจะแปลกมากไหมนะ

“เรากอดฉัตรได้ไหม?”

พูดออกไปแล้ว... ขอกอดเลยนะ ก็แค่อยากกอด เพราะว่าลืก ๆ แล้วมันคิดถึงคนคนนี้นักเท่านั้นเอง

พอถามแบบนี้ออกไปฉัตรกลับยิ้ม รอยยิ้มของฉัตรมันทำให้อินรู้สึกเขิน คนบ้าอะไรยิ้มออกมาแล้วน่ารักจริง ๆ ให้ตายเถอะ ฉัตรदनัยอ้าแขนรอให้อินเข้าไปสวมกอด อินเผลอปากและขยับเข้าไปใกล้ ๆ พร้อมกับกอดเธอสอบเอาไว้แน่น เขารู้สึกเหมือน...ได้กลับบ้านมาเจอใครสักคนที่รักเลย อ้อมกอดของฉัตร กลิ่นน้ำหอมผสมกับกลิ่นน้ำยาปรับผ้านุ่ม รวมไปถึงกลิ่นกายหอมอ่อน ๆ ของฉัตรมันทำให้อินรู้สึกสบายใจอย่างบอกไม่ถูก

อยากกอดแบบนี้ไปนาน ๆ เลย

“เราชอบกอดฉัตร คิดถึงกอดแบบนี้มาก ๆ เลย”

“คิดถึงก็กอดนาน ๆ”

“ไม่เมื่อยเหรอ”

“ไม่”

“ไม่เบื่อเหรอ มานั่งเป็นตุ๊กตุนให้เรากอดแบบนี้”

“ไม่เคยเบื่อ”

“จิบปะเนีย” อินผละออกมาและมองใบหน้าคมคายอย่างต้องการจะหยอกล้อ
ฉัตรแค้ยิ้มมุมปาก เขาเลิกคิ้วมองใบหน้าเล็ก ๆ ของอินเหมือนต้องการจะแก้ง

“จิบมาตั้งนานแล้วนะ เพิ่งรู้ตัวเหรอว่าโดนจิบ?”

“เดี๋ยว ๆ ตั้งนานอะไร”

“จิบมาตลอด รักมาตลอด ไม่รู้ตัวบ้างเลยเหรอครับ” คนถามเอื้อมมือลูบ
แก้มนุ่ม บิบน้นเบา ๆ ด้วยความมันเขี้ยว

อินน่านเขี้ยวจริง ๆ นั่นแหละ แม้ว่าจะผ่านมาหลายภพหลายชาติ ใบหน้าก็
คล้ายเดิม กลิ่นหอมรัญจวนใจเหมือนเช่นเคย เป็นสิ่งที่ทำให้ฉัตรจำได้ ราวกับ
โชคชะตาของทั้งสองคนนั้นผูกติดกันเอาไว้มานานแสนนาน ไม่ว่าจะกี่ภพกี่ชาติ
ก็ไม่สามารถคลายเส้นด้ายที่ถักทอด้วยความรักของเขาทั้งสองได้ ...ไม่ว่าจะความตาย

หรือคำสาปนั้น “ฉัตรรักอินยิ่งกว่าอะไร รอมานานขนาดนี้ ไม่ต้องเรียกว่าจีบแล้ว เรียกว่ารักมาก ๆ แล้วจะดีกว่า”

รักเหมือนกัน... ข้างในของอินตอบกลับไป เพียงแค่ไม่ได้ผ่านรูปประโยค เปล่งเสียงออกจากริมฝีปาก อินรู้สึกว่ามันคือตัวของเขาเอง ตัวเขาที่กำลังบอกรัก ฉัตรกลับไปเหมือนกับตอนที่ถูกมอง และบอกรักด้วยความรักใคร่

ไม่ใช่แค่ฉัตรหรือกระมังที่เฝ้ารออิน อินเองก็เฝ้ารอฉัตรมานานแสนนาน แล้วเหมือนกัน

“แล้วทำไมฉัตรถึงยังอยู่แบบนี้ ไม่แก่ หรือตายตามอายุขัยหรือ?”

“คำสาป...”

“หือ? คำสาป”

“อืม ไม่แก่ ไม่ตาย เฝ้ามองคนที่รักตายจากไปซ้ำแล้วซ้ำเล่า คำสาปนั้นนะ”

“ใครทำแบบนั้น แล้วมันจะหาทางแก้ได้ไหม?”

“ได้” เขาได้เจออินแล้ว อินเป็นจิกซอร์ตัวแรกที่หาได้ ที่เหลือก็คือคนที่เป็นคนริเริ่มคำสาปนั้น ซึ่งฉัตรเองก็รู้สึกว่ามันอยู่ไม่ไกลไม่ไกลอย่างที่พอควรว่าจริง ๆ เพียงแค่ตอนนี้มืดแปดด้าน คาดเดาไม่ได้เลยว่าคนคนนั้นคือใครกันแน่ ทว่ายังได้พบกับอิน อยู่ด้วยกัน ลางสังหรณ์บางอย่างบอกเขาว่า อีกไม่นานก็จะได้เจอกับจิกซอร์ตัวสุดท้ายแล้ว ถึงตอนนั้นก็จะได้แก้คำสาป ได้จบเรื่องราวแบบนี้ไปเสียที

ครั้งนี้มันต้องสำเร็จ เพราะไม่มีเวลาสำหรับรอคอยอะไรอีกแล้ว

“ดีใจจังที่มันยังแก้ได้”

“แต่ก็ต้องหาคนที่สาป”

“แล้วเราจะรู้ได้ยังไงว่าใครคือคนที่ทำแบบนั้น ไม่ใช่ว่าเขาเสียไปแล้วหรือ
ถ้าระยะเวลานานมากขนาดนั้น”

“ถ้าฉัตรยังมีชีวิตจนถึงตอนนี้ เขาก็จะมีเช่นเดียวกัน พวกการเล่นของ
คุณไสย คำสาป มนต์ดำแบบนี้มันมีผลกระทบไปยังผู้ทำอยู่แล้ว ไม่มีการกระทำไหน
ที่ไม่มีผลของการกระทำ เช่น กรรม คือผลของการกระทำ” นั้นหมายความว่าคนที่
ทำให้ฉัตรเป็นแบบนี้ก็จะเป็นแบบเดียวกับฉัตร คือไม่สามารถแก้ตายได้จั้นหรือ
เรื่องพวกนี้มันน่าเหลือเชื่อมาก ๆ เลย แต่ถึงไม่อยากเชื่อแค่ไหน ก็ต้องเชื่ออยู่ดี
เพราะมันเกิดขึ้นตรงหน้าของอินแล้ว

“เราจะหาเขาได้จากที่ไหน แล้วถ้าแก้ไม่ได้...”

“ฉัตรก็ต้องอยู่แบบนี้ตลอดไป”

“...”

“ส่วนอินก็จะจากไปตามอายุขัย หรือเร็วกว่านั้น... เราอาจจะไม่ได้เจอกันอีก”

ฟังดูเป็นคำพูดที่น่ากลัวมากเหลือเกินที่บอกว่าเราจะไม่สามารถเจอกันได้อีก
ชาตินี้แม้ว่าจะเจอกันไม่นานนัก แต่แค่คิดว่าเราอาจจะไม่ได้เจอกันอีกเลยมันน่ากลัว
มากเลย ไม่อยากจากกัน อุตส่าห์ได้กลับมาเจอกันอีกครั้งแล้วแท้ ๆ จะต้องแยกจากกัน
อีกแล้วหรือ?

“อินจะช่วยฉัตรตามหาคนคนนั้นเอง แล้วหลังจากนั้นต้องทำยังไงเธอ?”

“ฮ่าเขา”

“!!!”

“ใช้เลือด แล้วหลังจากนั้น...”

“หลังจากนั้นจะเกิดอะไรขึ้น” อินถามด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ สายตา ท่าทาง
ของฉัตรมันทำให้เขารู้สึกกลัวขึ้นมา

“อาจจะตาย”

บทที่ 7

[In's side]

ผมมองหน้าฉัตรแบบที่อธิบายไม่ได้เมื่อเขาบอกว่าถ้าเจอคนที่สาปเขาแล้ว ถ้าหากว่าถอนคำสาปได้ ฉัตรต้องตาย แม้ความตายจะเป็นเป้าหมายของเขาที่มีชีวิต ยืนยาวมานานมากขนาดนี้ แต่มันก็ทำให้อินกลัว และไม่ยากให้เกิดอยู่ดี

“อินไม่ได้อยากให้ฉัตรตาย”

ฉัตรมองหน้าผม ถอนหายใจออกมา เขาลูบหัวผม และดึงเข้าไปกอดอีกครั้ง ผมถึงกับเบะปากเลย อยากร้องไห้ เพราะไม่อยากให้ฉัตรตาย นี่เราเพิ่งจะเจอกันเอง นะ ไม่อยากจากกันเลย ผมอุตส่าห์จำหลาย ๆ อย่างที่เกี่ยวกับเราได้ ถ้าเขาทิ้งผมไป ด้วยความตาย แล้วปล่อยให้ผมอยู่เพียงลำพัง มันคงยากมาก ทรมาณมากแน่ ๆ เลยนะ... ทว่าไม่ช่วย ไม่ทำอะไรเลย มันก็ไม่ได้เหมือนกัน “ไม่อยากให้ตายจริง ๆ นะ ไม่อยากให้ไปไหนเลย อุตส่าห์ได้เจอกันแล้ว”

“ไม่อยากไปไหนเหมือนกัน ฉัตรจะพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้เราได้อยู่ด้วยกันต่อไปนาน ๆ เลยนะ”

“อ้อ สัญญาแล้วนะ”

“สัญญา” ...นี่เป็นคำสัญญาที่ผมจะจำให้ขึ้นใจว่าเราจะต้องได้อยู่ด้วยกัน
แบบนี้ไปนาน ๆ เลย

.
. .
.

หลายวันที่ผมมาอยู่กับฉัตร ระหว่างนั้นผมบอกเขาเหมือนกันว่าไม่อยาก
รบกวนนาน ๆ อาจจะหาหอใหม่อยู่ ทว่าฉัตรไม่ยอม เขาบอกว่ามันไม่ปลอดภัยถ้าผม
จะไปอยู่ข้างนอกคนเดียว เขาอยากให้ผมอยู่ในระยะสายตาของเขาแบบนี้ตลอดเวลา
ซึ่งมันก็ไม่ได้น่าอึดอัดอะไร ดีด้วยซ้ำ เพราะลึก ๆ แล้วผมก็อยากเห็นเขาอยู่ทุก ๆ วัน
เหมือนกันนั่นแหละ

เรามีเรียน คลาสเรียนเริ่มหนักหน่วงมากขึ้นเรื่อย ๆ ต่างจากวันแรก ผมหัวฟู
กลับมาที่ห้อง เจอกับฉัตรที่กำลังทำอาหารให้อยู่ ไข่ ผู้ชายตัวสูง ๆ ผิวสีแทน หน้าตา
หล่อเกินบรรยายกำลังถอดเสื้อทำกับข้าว ...อย่างกับนายแบบใน TikTok ถอดเสื้อ
ทำคอนเทนต์ทำกับข้าว... โคตรเซ็กซี่ขี้ใจ

ที่หลังเขามีพวงรอยสัก ที่ไม่ใช่รอยสักตามเทรนด์ที่คนมักสัก มินิมอลอะไร
แบบนั้น เป็นรอยสักอักขระโบราณ เสื้อที่ดูดูตัน รอยสักพวกนี้ดูแป๊บเดียวก็รู้ว่ามันคือ
อักขระเขมรโบราณ มันดูมีมนตร์ขลังและสวยในเวลาเดียวกัน สวยมากเสียจนผม
ไม่สามารถละสายตาได้

นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้เห็นฉัตรถอดเสื้อ...

ผมวางกระเป๋าแล้วเดินไปหาเขาที่กำลังผัดอะไรอยู่หน้าเตาก็ไม่รู้ หอมเขียว

“ฉัตรสักระยะเยอะมากเลย”

“อ้อ...”

“สักตั้งแต่ตอนไหนหรือ”

“นานมากแล้ว”

“เจ็บไหม”

“เจ็บ”

“สักแบบใช้เครื่องสักหรือ”

“สมัยนั้นไม่มีหรอก ใช้เข็มที่ปักจากมือพ่อครู เวลาสักพวกนี้มันต้องบริกรรมคาถาด้วย ใช้เวลานานกว่า เจ็บกว่า” โอ้โฮ... รอยสักเต็มหลังเขาเลย นานกว่า เจ็บกว่า มันต้องอดทนเก่งขนาดไหนกัน เป็นผม ผมคงนอนซดตั้งแต่ตัวอักขระแรกสักลงบนเนื้อแล้ว เรียกได้ว่าผมขลาดเกินกว่าจะทำอะไรแบบนี้

“แต่สวยมากเลย”

“...”

“ลองจับได้ไหม?”

“ได้” ผมเอื้อมมือไปสัมผัสกับรอยสักพวกนั้น ที่เด่นกลางแผ่นหลังคงจะเป็นเสือที่ดุุดันล้อมรอบด้วยอักขระเขมรโบราณ และรอยสักต่าง ๆ ไม่อยากเชื่อว่ามาจากเหล็กแหลมธรรมดา ๆ ปกติสมัยนี้เท่าที่เห็นเวลาจะมีรอยสักสวย ๆ ได้ มันต้องดราฟต์ลายกันวุ่นวายเลย แล้วก็สักตามรอยดราฟต์เหล่านั้น คนเมื่อก่อนนี้มีฝีมือเหมือนกันนะเนี่ย “จับมากกว่านี้จะรู้สึกแล้วนะ”

“หือ รู้สึกอะไร?”

ฉัตรไม่ได้ตอบ เขาปิดแก๊ส และตักอาหารใส่จานก่อนจะหันมาหาผม ...พอได้เห็นเรือนร่างท่อนบนที่เปลือยเปล่า เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อของเขา มันทำให้ผมหน้าร้อนผ่าวขึ้นมาจนต้องกลอกตามองไปทางอื่นแก้เขิน

“รู้สึกแบบไหนดี?”

“หะ... ทำกับข้าวยังไม่เสร็จไม่ใช่หรือไง?”

“เสร็จแล้ว ทำอย่างอื่นได้”

“หมายถึง... อ๊ะ ฉัตร!” ผมร้องเสียงหลงเลยตอนที่เขาอุ้มผมขึ้น ผมรีบเอื้อมมือคว้าลำคอกว้าง ไม่กล้าเดินเพราะกลัวว่าจะร่วงลงไปพื้น ส่วนฉัตรเหวอ ยิ้มกริ่มด้วยท่าทางพึงพอใจกับการที่แกลังผมได้ รอยยิ้มของเขาทำให้ผมเขินแล้วลืมเรื่องก่อนหน้านี้ไปชั่วครู่ ฉัตรเป็นประเภทที่ยิ้มสวยนะ แต่เขาไม่ชอบยิ้ม ชอบทำหน้าดุ ๆ

ตลอดเวลาเลย ยิ่งวันแรกที่เจอกัน ถมึงทิ้งมาก ๆ ไม่รู้ผมคิดอะไรตอนนั้นถึงกล้าไปทัก
เขาก่อน

แต่คิดไปคิดมา หากเราไม่มีอะไรบางอย่างเชื่อมกันแต่แรก ผมคงไม่กล้าที่จะ
ทักเขาหรอกมั้ง ดูดูขนาดนั้นนะ

“คิดอะไรอยู่”

“หือ?”

“นิ่งไป คิดอะไรอยู่?”

“ก็คิดว่าทำไมฉัตรถึงดูจิ้ง”

“ฉัตรดูกับอินเหร?”

“ไม่ใช่สิ” ผมรีบส่ายหน้า เพราะในสายตาผมตอนนี้ฉัตรเป็นคนที่ไม่ดูเลย แค่
ชอบทำหน้านิ่งแล้วมันดูดูเท่านั้นเอง เขาใจดีกับผมจะตายไป เอาอะไรมาดูกันล่ะ
“เราหมายถึงว่าฉัตรชอบทำหน้านิ่ง ๆ ไม่บ่อยเลยที่ฉัตรจะยิ้มไง เราชอบให้ฉัตรยิ้มนะ
ฉัตรยิ้มแล้วน่ารัก”

“ถ้าไม่ยิ้มจะชอบไหม?”

“ก็...ชอบอยู่ดี” ...ข้างในมันรู้สึกไปแล้ว ถ้าจะบอกว่าไม่รู้สึกอะไรก็คงไม่ได้
สินะเนี่ย

“แล้วชอบแบบไหนมากกว่า”

“ชอบทั้งสองแบบนี้แหละ ปล่อยเราลงได้ยัง กลัวตก”

“ไม่ปล่อยให้ตกหรอก”

“ใครจะรู้ เกิดเราร่วงขึ้นมา กระตุกหักได้เลยนะ ฉัตรตัวสูงขนาดนี้”

“เชื่อใจฉัตร ครั้งนี้ฉัตรจะไม่พลาดเหมือนครั้งที่ผ่านมาแล้ว” สายตาของฉัตรที่มองมายังผมนั้นแสดงออกถึงความจริงจัง นั่นพลอยทำให้ผมนึกถึงเรื่องที่ผ่านมา ไม่ใช่เรื่องราวของชาตินี้ แต่เป็นการตายซ้ำแล้วซ้ำเล่าของผมต่างหาก ทุก ๆ ครั้งผมได้เห็นเพียงแค่ความเจ็บปวดของฉัตรที่เขาไม่สามารถช่วยผมเอาไว้ได้

ผมเองก็รู้สึกไม่ต่างกัน พอความทรงจำเหล่านั้นกลับมา ผมก็เจ็บปวดที่ไม่สามารถอยู่กับเขาได้เช่นเดียวกัน

แต่ตอนนี้เราได้กลับมาเจอกันแล้ว ...เราจะไม่แยกจากกันอีก เหมือนอย่างคำมั่นสัญญาที่เคยให้กันไว้

ฉัตรค่อย ๆ วางผมลงบนเตียงนุ่ม ก่อนที่เขาจะมานั่งลงข้าง ๆ โดยที่ยังไม่ยอมใส่เสื้อด้วยนะ เขาจะรู้บ้างหรือเปล่าว่าผมก็คน มีความหื่นกามอยู่ในตัวเหมือนกัน นี่พยายามไม่มองกล้ามเนื้อหน้าท้องลอน ๆ ของฉัตร เพราะถ้ามอง อาจจะคิดลึกไปถึงแกนโลก

“ขอมือหน่อย”

“ทำไม?”

“ดูดวงให้”

“หือ?” เกิดมาไม่เคยดูดวงมาก่อนเลยแฮะ ที่บ้านผมมีความเชื่อต่าง ๆ นานา ก็จริง แต่ถ้าเรื่องการทำนายทายทักถึงอนาคต ที่บ้านผมไม่เชื่อเอามาก ๆ พ่อกับแม่ บอกอยู่เสมอว่า เราใช้ชีวิตตอนนี้ วันนี้ให้ดีที่สุดก็พอแล้ว สุดท้ายผลของการกระทำ จะบ่งบอกอนาคตให้กับเราเอง ประมาณนั้น ผมถูกสอนมาอย่างนั้นตลอด แต่ก็ไม่ได้ แอนตี้หรือไม่สนใจหรอกนะ สนใจอยู่ ยิ่งคนที่จะมาดูให้เป็นฉัตรด้วยแล้ว ยิ่งอยาก ลองเข้าไปใหญ่เลย “ฉัตรดูเป็นด้วยเหรอ เก่งจัง”

“ก็พอได้”

“อะ ไหนลองดูหน่อย ดูหน้าเนื้อคู่ล่ะ ว่าจะเป็นคนใคร”

เขายิ้มมุมปาก และใช้ฝ่ามือตัวเองรองมือของผมเอาไว้ จากนั้นก็ไล่ปลายนิ้ว เรียวลากบนฝ่ามือของผมอย่างช้า ๆ ชวนจ๊กจี้ และขนลุกไปทั้งร่างกาย ฝ่ามือเนียน จุกกระตุ้นความตื่นเต้นของร่างกายเลยนะ...

ผมกำลังคิดอะไรเพื่อเจอไปเรื่อย แต่ก็ต้องหยุดคิด เพราะฉัตรแสดงสีหน้า ไม่ดีออกมา

เขากัดฟันแน่นจนสันกรามนูนขึ้นมา

นั่นทำให้ผมเริ่มกลัว “ปะ...เป็นอะไรเหรือ มันไม่ดีเหรือฉัตร”

“อือ... ก็ไม่ค่อยดี แต่ไม่เป็นไร อย่าถอดสายสัญญาณที่ฉัตรให้ไว้นะ แล้วก็ถ้าไม่จำเป็นอย่าอยู่ห่างจากฉัตร”

“จริงเหรือ...”

“มันใกล้วันพระจันทร์แดงแล้ว ไม่แปลกที่จะมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้น ดวงของอินค่อนข้างตกเลย”

วันพระจันทร์แดงจันเหรือ... ผมไม่เคยรู้เรื่องพวกนี้มาก่อนเลยแฮะ

“ถ้าเกิดว่าถึงวันนั้นแล้วมันจะเกิดอะไรขึ้นเหรือ?” ผมถามฉัตรด้วยความสงสัย เพราะไม่รู้ว่าตัวผมมีส่วนช่วยฉัตรอย่างไรเหมือนกัน รู้เพียงแค่ว่ามีบางอย่างทำให้เราได้กลับมาพบกันอีกครั้งหนึ่ง และครั้งนี้คงจะเป็นโอกาสครั้งสุดท้ายที่เราอาจจะได้อยู่ด้วยกัน และโอกาสที่จะแก้คำสาปของเราทั้งสองคนได้

Rrrr...

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นมาก่อนที่ผมหรือฉัตรจะได้พูดอะไรกันต่อ มันเป็นโทรศัพท์ของผมเอง ผมรีบหยิบมันขึ้นมาดูพบว่าเป็นเบอร์ของพีโย เลยขอตัวจากฉัตรเดินออกไปที่ระเบียงเพื่อรับสายพีโย

[ทำอะไรรออยู่ละ]

“อ้า ไม่ได้ทำอะไรครับ เพิ่งกลับมาถึงห้องเองครับ เรียนทั้งวันเลย” ผมเอามือถูแก้มตัวเอง มักจะเป็นแบบนี้เสมอตอนที่กำลังนึกคำโกหก แต่จะเรียกว่าโกหกทั้งหมดไหม ก็ไม่ละ เรียนทั้งวันจริง ๆ แหมยังเพิ่งกลับมาถึงห้องด้วย เพียงแค่ไม่ได้บอกเขาเท่านั้นเองว่าห้องที่กลับมามันคือห้องไหน ไม่ใช่ห้องเก่า พี่โยไม่รู้หรอก คนที่มาส่งผมเข้าหอคือพ่อกับแม่นะ ส่วนพี่โยเขาจะรู้ก็ต่อเมื่อเข้ากรุงเทพฯ มาหาผมตามที่บอกเท่านั้นแหละ

[แล้วพรุ่งนี้มีเรียนหรือเปล่า?]

“พรุ่งนี้...พรุ่งนี้...” ผมมองท้องฟ้าแล้วนึกถึงตารางเรียนของตัวเอง อันที่จริงพรุ่งนี้มันวันศุกร์ แล้วผมก็พอรู้ว่าส่วนใหญ่จะไม่ลงเรียนบ่ายวันศุกร์กัน ถ้าตารางมันจำเป็นต้องลงก็จะหาโอกาสเพื่อลงตอนเช้า ผมจำได้ว่าผมลงวิชาตอนเช้าไป ดังนั้นตอนเที่ยงไปถึงเย็นผมก็ว่างไปกับพี่โย “เที่ยง ๆ นะครับ”

[พี่ไปรับที่หอไหม?]

...ไม่ได้สิ ตอนนี้ผมไม่ได้อยู่หอเก่าแล้วด้วย อีกอย่างยังไม่อยากให้พ่อแม่รู้เลยว่าผมย้ายออกมาอยู่กับฉัตร พ่อแม่น่าจะเป็นห่วงมาก ๆ เลยถ้ารู้ว่าผมออกจากที่เก่าแล้วไปอยู่กับใครก็ไม่รู้

“มารับที่มหาวิทยาลัยแทนได้ไหมพี่โย”

[อืม เอาสิ]

“ว่าแต่พี่โยพักที่ไหนหรือ?”

[คงเป็นโรงแรม เราจะมานอนกับพี่ไหมล่ะ?]

ผมหันกลับไปมองฉัตรที่เดินกลับไปทีคร้วแล้ว ไม่รู้ว่าฉัตรจะให้ไปหรือเปล่า ช่วงนี้เขาบอกว่าให้ผมอยู่ใกล้ ๆ กับเขาเสียด้วยสิ [ว่าไงอิน]

“ไม่เป็นไรดีกว่าครับ พอดีมีการบ้านเยอะแยะเลย ผมน่าจะต้องนั่งทำ”

[ปิดบังอะไรอยู่หรือเปล่า ทำไมดูแปลก ๆ]

“แน่ะ ๆ อย่ามาจับผิดนะ ไม่ได้ทำอะไรครับ การบ้านเยอะจริง ๆ ชีวิตมหา'ลัยเนี่ยต่างจากชีวิตมัธยมเยอะเลยนะพี่โย”

[อืม... โอเค งั้นเดี๋ยวพรุ่งนี้พี่ไปรับนะ ที่ตึกคณะที่เคยบอกใช่ไหม?]

“ใช่แล้ว”

[เจอกันอิน]

“เจอกันครับพี่โย”

ผมกลับเข้ามาในห้องหลังจากคุยกับพี่โยเรียบร้อยแล้ว ตอนนั้นเป็นตอนที่ฉัตรทำอาหารเสร็จพอดี เขาวางมันลงบนโต๊ะ หน้าตาแต่ละอย่างดูน่ากินทั้งนั้นเลย แอบแปลกใจอยู่เหมือนกันนะว่าฉัตรทำอาหารเก่งขนาดนี้ได้ไง หรือเพราะว่า

อยู่มานานก็เลยมีเวลาเรียนรู้ ฉันจะบอกว่ามันคือคำสาปก็ไม่ได้สิ แบบว่าพอเรามีชีวิต
อมตะ เราก็สามารถทำหลาย ๆ สิ่งที่เราอยากทำได้ โดยไม่มีความแก่มาถ่วงให้เรา
โรยรา ไร้เรี่ยวแรงจะทำ

แต่การที่มีชีวิตอยู่ได้อย่างยืนยาวเพียงลำพัง ด้วยการที่ต้องมองคนรู้จัก
คนรัก คนรอบ ๆ ตัวนั้นตายจากไปวนไม่รู้กี่รอบต่อกี่รอบมันก็เป็นเรื่องที่ทรมาน
เหมือนกันแฮะ

“เป็นอะไรไป เตี้ยยืม เตี้ยยเศร้า คิดอะไรอยู่” ฉัตรยื่นจานข้าวมาให้ผมแล้ว
ถาม ตอนนี้อาบน้ำเสร็จแล้วละ ดีหน่อย เพราะถ้าถอด อาหารผมน่าจะไม่ใช่กับข้าว
ตรงหน้า แต่น่าจะเป็นฉัตรมากกว่า

คืนที่เขาอ่านใจผมไม่ได้ ไม่อย่างนั้นคงรู้แน่ ๆ ว่าผมกำลังคิดอะไรามาก ๆ
อยู่แทบจะตลอดเวลาที่เห็นเรือนร่างที่อนบนของฉัตรที่เปลือยเปล่า ลืมเรื่องอื่น
ไปสนิทเลย มัวแต่คิดอะไรขึ้น ๆ ในหัวตัวเอง

“...ก็คิดว่าการที่ฉัตรต้องอยู่ลำพังโดดเดี่ยวแบบนี้คนเดียวมันดูเหงาเนอะ
ถึงจะดีที่ได้เห็นหลาย ๆ อย่างบนโลกนี้เปลี่ยนแปลงไป อย่างแบบวิวัฒนาการต่าง ๆ
เทคโนโลยี การแต่งตัว แต่ในเวลาเดียวกัน ก็ต้องเห็นคนที่ตัวเองรู้จักโรยรา ตายจาก
ไปที่ละคน...ทีละคน”

“คนอื่นไม่ทำให้ฉัตรู้สึกอะไรหรอก...” เขายิ้มจาง ๆ และตักผัดผักใส่ในจานให้ผม “แต่การที่ต้องเห็นอินจากไปหลาย ๆ ครั้งมันปวดใจมากเลย ถ้าเป็นไปได้ก็อยากอยู่ด้วยกันไปนาน ๆ นะ”

“เหมือนกันเลย”

“...”

“ว่าแต่ตอนที่ล้างคำสาปทำไมถึงต้องใช้เราเหรอ?”

“เรื่องนั้นฉัตรเองก็ไม่ได้รู้อะไรเท่าไร”

“...”

“รู้แค่ว่าต้องใช้อิน กับคนที่สร้างคำสาปนั้นขึ้นมา ส่วนพิธีพ่อครูจะเป็นคนคอยบอกว่าต้องทำยังไง เอาไว้ฉัตรจะพาอินไปหาพ่อครูนะ”

พ่อครู... คงเป็นอาจารย์ของเขาสินะ ผมคาดเดาอะไรหลายอย่างได้เพราะมันมีความทรงจำพวกนั้นที่กลับมาอยู่ เรียกได้ว่าตั้งแต่กลับมาเจอฉัตรผมก็กลับมาจำหลาย ๆ อย่างได้เยอะขึ้น จนบางทีก็สับสนเหมือนกันว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้มันคือตัวผมในปัจจุบันที่ได้ความทรงจำกลับมา หรือเป็นอินคนเก่าที่เวียนว่ายตายเกิดขึ้นมาวนลูปเรื่อย ๆ แต่ไม่ว่าอย่างไร ผมก็คือตัวผมไหมวะ ไม่ว่าจะกลับมาเกิด หรือได้ความทรงจำกลับมา มันก็คือตัวผมเองอยู่ดี

“อีกนานไหม วันพระจันทร์แดง”

“ไม่นานหรอก เดือนหน้า”

“เดือนหน้าแล้วเหรอ...” ใจคอไม่ค่อยดีเท่าไรเลยแฮะ

รับรู้ได้เลยว่ามันอาจจะเกิดเรื่องไม่ดีขึ้น หรือบางทีผมอาจจะคิดไปเองก็ได้ว่า มันไม่ดี จริง ๆ แล้วอาจจะไม่มีอะไร คงเป็นพิธีถอนคำสาปธรรมดา ๆ มั้ง

เหมือนพวกถอนคุณไสยออกจากตัวไง แบบที่ฟังในรายการผี หรือดูในหนัง

“อ้อ ฉัตร เดี่ยวพรุ่งนี้เที่ยงจนถึงเย็น เราน่าจะไปกับลูกพี่ลูกน้องนะ เขามาจากต่างจังหวัดนะ”

“...”

“ได้ไหม?”

“ได้สิ”

“อ้อ จะรีบกลับนะ”

“มีอะไรโทรมาเลยนะ รู้ไหม”

“ได้เลย”

[End In's side]

วันต่อมา อินเดินออกมาจากตึกคณะ โยที่มาจอดรถหน้าตึกนั่งรออยู่ใต้ถุนคณะ ตอนนั้นเองที่ฉัตรดนัยกำลังจะเข้าไปหาอินเพื่อทักทาย ทว่าก็ต้องหยุดฝีเท้าลงก่อนเมื่อเห็นว่าคนที่มารับอินนั้นเป็นคนที่ฉัตรดนัยคุ้นหน้าเหลือเกิน ยิ่งไปกว่านั้นคือรอบ ๆ ตัวของคนคนนั้น...มีวิญญาณอยู่ด้วย มันไม่ใช่วิญญาณที่เห็นทั่วไป แต่เหมือนจะเป็นพวกวิญญาณที่เกิดขึ้นจากการทำของชั่วเสียมากกว่า

ฉัตรดนัยสามารถมองเห็นพวกภูตผีวิญญาณได้ การจะเล่นคุณไสยหรือของดำจะต้องมีจิตที่แข็งแกร่งมากพอ ยิ่งไปกว่านั้นคือจะมีการเปิดดวงตาที่สามเพื่อให้เห็นสิ่งที่คนธรรมดาไม่สามารถมองเห็นได้ ซึ่งก็คือวิญญาณคนตายไปแล้ว เขาเห็นมาตลอด ไม่ได้สนใจอะไร จนกระทั่งเห็นว่าวิญญาณเหล่านั้นอยู่รอบข้างคนที่มารับอิน

ร่างสูงขมวดคิ้วยุ่ง ก่อนจะพิมพ์าบริกรรมคาถาเพื่อเรียก กุมารทอง ออกมา

‘จำพ่อ’

/ลูกตามสองคนนั้นไปนะ ตามห่าง ๆ อย่าให้เขารู้/

‘จ๊ะ พ่อจำ’

วิญญาณเด็กน้อยที่สวมเพียงโจงกระเบน มีจุกผมบนหัวสวมพวงมาลัยดอกมะลิหายตัวตามทั้งอินและคนที่มารับเขาไปห่าง ๆ เท่าที่ดูแล้วกุมารทองน่าจะไม่สามารถตามไปได้ติด ๆ เพราะมีผีมากมายคอยบดบังอยู่ ไม่ใช่ผีธรรมดาจริง ๆ ด้วยนั้นหมายความว่าคนคนนั้นต้องบูชาผี หรือไม่ก็เล่นคุณไสยสายดำเช่นเดียวกัน

ฉัตรไม่อยากเชื่อเลยว่าเขาจะได้เจอกับคนคนนั้นอีกครั้ง

คนที่ไม่ได้เจอกันมากกว่าร้อยปี ซึ่งเขาไม่รู้ว่าคนคนนั้นคือคนที่กลับชาติมาเกิด
อีกครั้งด้วยรูปลักษณะเดิม หรือ...คงอยู่เหมือนกัน

เพราะถ้าเป็นอย่างนั้น คนที่เป็นคนสร้างคำสาปบัดชบนี้ก็อาจจะเป็นหมอนั้น
ก็ได้

บทที่ 8

“ผมคิดว่าผมเจอคนที่สาปผมแล้ว คนคนนั้นเหมือนจะเล่นของด้วย...โยชา” ฉัตรดนัยมาหาพ่อครูมิ่งที่เรือนไทยหลังเดิม “ผมอาจจะยังไม่มั่นใจ แต่ผมให้เจ้าทองตามไปแล้ววันนี้ ไม่รู้ว่าเกิดมาด้วยรูปลักษณะเดิมอีกครั้ง หรือว่าเพราะสาปผมเลยต้องมีอายุยืนยาวเหมือน ๆ กัน”

พ่อครูมิ่งมองศิษย์เอกที่มาหาถึงเรือนขณะเคี้ยวหมากไปด้วย รูปลักษณะภายนอกของพ่อครูมิ่งนั้นเป็นเพียงวัยรุ่นธรรมดาคนหนึ่งที่กำลังนั่งเคี้ยวหมาก แต่ในดวงจิตกลับเป็นชายที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาหลายร้อยปีแล้ว ดวงตาคู่คมมองศิษย์รักศิษย์เอกที่อยู่ด้วยกันมานานด้วยเหตุสุดวิสัย แต่ถึงแบบนั้นในสายตาของพ่อครูมิ่ง ฉัตรดนัยก็เหมือนกับลูกชายของตัวเองคนหนึ่ง

มนุษย์เราไม่มีอะไรที่เกิดขึ้นด้วยความบังเอิญ การที่ได้มาประสบพบเจอกันนั้นย่อมเกิดจากบุญกรรมที่ผูกพันกันมาหลายภพหลายชาติ

“ไม่ผิดหรอก”

นี่ก็ใกล้วันพระจันทร์แดงมากขึ้นเรื่อย ๆ แล้ว เป็นไปตามการคาดการณ์จากการเข้ามานล่องรู้เหตุการณ์ที่ตนไม่สามารถพูดออกไปได้ทั้งหมด ตอนนี้คงถึงเวลาแล้วจริง ๆ ที่ฉัตรดนัยจะได้ปลดเปลื้องคำสาปนั้นให้จบสิ้นลงเสียที ส่วนความสำเร็จ

โอกาสที่มันจะผ่านไปได้ด้วยดีไหมนั้นทุกอย่างยังดูมืดมน ไม่สามารถคาดเดาได้เลย
แม้กระทั่งคนที่มีสายเวทล่วงรู้เหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างพ่อครูมิ่งก็ไม่อาจรู้ได้

ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับบุญกรรมที่สั่งสมมาของทั้งสามคนแล้วหนา...

‘พ่อจ๊ะ พ่อจ๋า’ กุมารทองผอมจุกที่สวมพวงมาลัยดอกมะลิด้านบนปรากฏกาย
ขึ้นมาตรงหน้า พร้อมกับก้มกราบพ่อครูมิ่งอย่างนอบน้อม กุมารทองตนนี้เป็นคนที่
พ่อครูมิ่งมอบให้ดูแลรับใช้ฉัตรदनัย เป็นสายขาว การบูชาหรือเลี้ยงดูก็จะเป็นพวกนม
ขนม ของหวาน ไม่ใช่สายดำที่ต้องเลี้ยงดูด้วยของคาว ถ้าแบบนั้นคนจิตไม่แข็งจริง
จะคุมไม่อยู่ แม้ว่าฉัตรदनัยจะมีวิชาอาคมอยู่พอประมาณ แต่พ่อครูมิ่งก็ไม่อยากให้อยู่
กับทางสายดำอยู่ดี

เพราะเวลาของมันกลับเข้าตัวนั้น มันจะกลืนกินชีวิต... วิญญาณไปจนหมด
สุดท้ายแล้วหากไม่ตายอย่างทรمانก็คงกลายเป็นคนบ้า

“ว่าไงเจ้าทอง”

‘คนคนนั้นเป็นนายโยชาไม่ผิดแน่พ่อจ๋า’ วิญญาณเด็กที่ถูกเรียกว่ากุมารทอง
นั้นขยับเข้าไปใกล้กับฉัตรदनัย จะมีเพียงผู้ที่เลี้ยงดูเท่านั้นที่จะสามารถสัมผัสกายของ
วิญญาณเด็กตนนี้ได้ เจ้าทองนั้นจงรักภักดี เมตตาและรักฉัตรदनัยมาก ส่วนหนึ่งมาจาก

มนตร์คาถาที่สวดกำกับ และอีกส่วนคือจิตวิญญาณที่ผูกกันเอาไว้ ทั้งหมดนั้นไม่ใช่เพราะความบังเอิญอีกเช่นเดียวกัน

‘นายโยชาพาคุณอินไปข้างนอก ลูกเข้าไปไม่ได้ แต่ลูกได้ยินเขาบอกว่าอย่าให้คุณอินเข้าใกล้พ่อจ๋า เหมือนว่านายโยชาจะรู้เรื่องพ่อจ๋าแล้วจ้ะ’

ถ้าเป็นอย่างที่พ่อครูว่า ไม่แปลกที่โยชาจะรู้เรื่องนี้

คนที่เล่นคุณไสยเหมือนกันนั้นย่อมรู้อยู่แล้ว แต่ผีที่ติดตามโยชาล้วนแต่เป็นผีพราย ผีตายโหงทั้งสิ้น... วิชาอาคมของโยชานั้นต้องแข็งแกร่งขนาดไหนกันถึงสามารถคุมผีร้ายเหล่านั้นได้เป็นร้อย ๆ ปี

‘คันธะของนายโยชามีแต่กลิ่นผี กลิ่นเลือดจ้ะพ่อจ๋า’

“อืม ลูกพักเถอะ”

‘จ้ะพ่อจ๋า’ วิญญาณกุมารทองสลายกายหายไปทิ้งไว้เพียงความว่างเปล่า

คันธะ ที่ว่านั่นคือ กลิ่น ที่ทำให้รู้ว่าคนคนนั้นคือคนที่ตามหาหรือไม่ อย่างเช่นอินที่มีกลิ่นหอมชัดเจนเหมือนกับพวกกลิ่นของดอกไม้หลายชนิดรวมกัน กลิ่นหวานละมุนที่หาไม่ได้ในคนทั่วไป เพียงแค่พบเจอกันครั้งแรกก็สามารถรู้ได้เลยว่าคนคนนี้เป็นคนที่ฉัตรदनัยพยายามตามหามาตลอด ส่วนโยชาแม้จะยังไม่ได้เข้าไป

อยู่ใกล้ ๆ จนสัมผัสได้ถึงกลิ่น แต่จากที่ให้เจ้าทองติดตามไปวันนี้ก็พอรู้ ยิ่งได้พ่อครูมิ่ง ยืนยันด้วยแล้ว นั่นทำให้ฉัตรदनัยมั่นใจมากขึ้นกว่าเดิม

นายโยชา มีมูลเหตุมากพอที่จะทำให้สาปคำสาปนั้นได้ อีกทั้งยังเล่นของ แปลว่าไม่ผิดตัว ใบหน้าเหมือนเดิมไม่มีเปลี่ยน อีกทั้งช่วงวัยที่ยังคงอยู่คืออายุรุ่นราวคราวเดียวกับฉัตรदनัย

เป็นร้อย ๆ ปีที่ไม่ได้พบเจอกัน เป็นบุคคลที่ฉัตรदनัยไม่เคยนึกถึงมาก่อน มันเหมือนกับว่าบางอย่างกำลังบอกอยู่เสมอ เพียงแค่ถูกปิดกั้นด้วยคุณไสยมนตร์ดำ ทำให้ไม่สามารถมองเห็นหรือรับรู้อะไรได้ จนกระทั่งถึงเวลาได้พบเจอกัน

ส่วนอิน ฉัตรदनัยมั่นใจว่าคงจำไม่ได้และไม่รู้ ยิ่งถ้าโยชาเข้าหาแบบนั้นด้วยแล้ว เขาย่อมมีวิธีที่จะปิดบังไม่ให้อินรู้ว่าตัวเองเป็นใครมาก่อนแน่ ๆ ความทรงจำที่กลับมา จึงเป็นระยะเวลาแค่ช่วงที่ฉัตรदनัยได้กลับมาเจอกับอิน ก่อนอินจะตายจากฉัตรไปหลายต่อหลายครั้ง

แต่ที่อยากรู้คือ...โยชาทำทั้งหมดนั้นไปเพื่ออะไรกัน ความแค้นจั้นหรือ?

“พี่โยส่งอินตรงนี้ก็พอครับ ข้างในมันกลับร่ายาก”

“จะดีหรือ? พี่เป็นห่วง”

“ไม่มีอะไรน่าห่วงเลย ตรงนี้มีแต่หอพักนักศึกษา พี่โยเห็นไหม ที่เดิน ๆ ก็ นักศึกษามหาวิทยาลัยเดียวกับผมทั้งนั้นเลยนะ อีกอย่างข้างทางก็มีร้านข้าว คนเยอะ จะตายไป ไม่มีอะไรน่าห่วงจริง ๆ นะ”

“อืม...”

“จ้ะ สวัสดีครับ วันนี้สนุกมากเลย ขอขอบคุณที่ซื้อขนมให้เยอะแยะเลยนะ รัก พี่โยที่สุด”

“พี่ก็รักอินเหมือนกัน” โยซาเอื้อมมือมาลูบเส้นผมนุ่มของอิน เขาเหม่อมอง ใบหน้าสวยหวาน กลิ่นหอมละมุน...ไม่ว่าจะภพไหนชาติไหน กลิ่นนี้ยังคงอยู่เช่นเดิม ทำให้มั่นใจว่าดวงจิตที่อยู่ใต้กายหยาบของอินนั้นคืออินคนเดิมมาเสมอ

อินที่แสนจะใจร้ายคนนั้น คนที่สร้างความเจ็บปวดเหลือคณานับให้กับโยซา...

“ฝากดูแลพ่อแม่ด้วยนะพี่โย”

“ได้ อินก็ดูแลตัวเองดี ๆ นะ”

...เป็นเพียงคำอวยพร เป็นเพียงลมปาก เพราะสุดท้ายแล้ว เดี่ยวคนคนนี้ก็คง ต้องตาย

ต้องตายอย่างทุกข์ทรมานเหมือนกับเคยทำกับเขามาก่อน...

ส่วนฉัตรน้อย จะตายก็ไม่ได้ตาย ต้องมาเห็นคนที่ตัวเองรักตายไปตลอดนั่นล่ะ
ดีแล้ว ดีเหลือเกิน

อินรอนรถของโยชาลับตาไป เขากำลังจะข้ามถนนเพื่อที่จะขึ้นมอเตอร์ไซด์
รับจ้างฝั่งตรงข้าม แต่ด้วยความที่ไม่มีสะพานลอยอยู่บริเวณนี้เลย มีเพียงทางม้าลาย
จึงต้องยืนรอจังหวะที่รถน้อย ๆ แล้วข้าม... ตอนนั้นเหมือนกับมีอะไรบางอย่างบังตา
เอาไว้ ทำให้อินมองไม่เห็นรถที่กำลังขับมาด้วยความเร็วสูง ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก

ผู้คนที่อยู่รอบข้างกรี๊ดร้องออกมาด้วยความตกใจ และคาดเดาได้ทันทีว่าจะ
เกิดเรื่องอะไรขึ้นต่อไปจากนี้

หมับ!

“ฮะ!”

“อิน!!!” เสียงตะคอกดังสติของอินให้กลับคืนมา รู้ตัวอีกทีร่างของเขาก็ถูก
กอดเอาไว้ในอ้อมกอดของฉัตร... อินมองไปที่รถซึ่งขับผ่านไปด้วยความเร็ว มันเป็น
ตอนที่ไฟเขียวพอดี บวกกับประเทศนี้มันไม่ค่อยมีคนมีน้ำใจมากพอที่จะหยุดให้คน
เดินข้ามทางม้าลายอยู่แล้ว พอถูกอะไรบางอย่างบังตา ทำให้เห็นว่าถนนมันโล่งปกติ
อินจึงข้ามไปโดยไม่ทันได้คิด ดีที่ฉัตรเข้ามาคว้าไว้ได้ทัน

เหตุการณ์เมื่อครูทำเอาคนที่อยู่รอบข้างใจหายใจคว่ำ คิดว่าจะต้องมาเห็นคนตายไปต่อหน้าต่อตาเสียแล้ว

“เกิด...เกิดอะไรขึ้น เมื่อไหร่ยังไม่เห็นรถเลยนะ” อินมองฉัตรที่มีแผลถลอกเป็นทางยาวที่แขน เขารู้สึกผิดมากที่เป็นต้นเหตุให้ฉัตรต้องมาเจ็บตัว คนตัวเล็กรีบช่วยประคองฉัตรให้ลุกขึ้นยืน “ไปร้านขายยากัน ซื้ออุปกรณ์ทำแผลก่อนนะ เลือดออกเต็มไปหมดเลย”

“ไม่เป็นไร”

“ไม่ได้ ต้องทำแผล!” อินแผลขึ้นเสียงใส่ฉัตรและดึงแขนร่างสูงให้เดินตามไปที่ร้านขายยา คนตัวเล็กที่ไม่ทันสังเกตตัวเองเหมือนกันว่าเขาเองก็มีแผล อินเป็นห่วงฉัตร แค่เห็นเลือดของอีกฝ่ายมันก็ทำให้กังวลขึ้นมา จนสุดท้ายก็มาจบที่ซอยด้านในหอพักเก่า มีเก้าอี้ม้านั่งที่ฝุ่นเชรอะ ทว่ามันก็พอที่จะนั่งได้อยู่ อินเริ่มทำแผลให้กับฉัตรด้วยความเงอะงะ เพราะปกติแล้วไม่เคยต้องมาทำแบบนี้ให้ใครมาก่อน “เราขอโทษนะ...”

“...”

“เราไม่เห็นรถจริง ๆ”

...ไม่แปลกที่จะไม่เห็น เพราะบางอย่างมันบังตาไม่ให้อินเห็นรถคันนั้นที่พุ่งมาด้วยความเร็ว ดีที่เจ้าทองที่ฉัตรให้คอยตามอินนั้นมาบอกว่ามีลานไม่ดีเกิดขึ้นแล้ว

เขาถึงพยายามตามหาอินจนเจอแล้วมาช่วยเอาไว้ทัน ไม่อย่างนั้นมันคงจะเหมือน
ทุกครั้งที่ผ่านมา ทุกครั้งที่ฉัตรไม่เคยช่วยอินได้ทันเลยสักครั้ง ต้องมาเห็นคนที่ตัวเอง
รักตายไปต่อหน้าต่อตา

“ไม่เป็นไร อินก็มีแผล เดี่ยวฉัตรทำให้แหละ”

“เรามีแผลด้วยเหรอ อ๊ะ...จริงด้วย มือถลอกเห็นหนังข้างในเลย เจ็บ ๆ”
ตอนแรกไม่เห็นแผลก็รู้สึกเจ็บหรรอก แต่พอเห็นมันเท่านั้นแหละ ความเจ็บพุ่งปรี๊ด
ขึ้นมาทันที

ฉัตรที่กำลังเครียดกับสถานการณ์อยู่ถึงกับหลุดยิ้มเมื่ออินร้องไวยวายออกมา
เขาจับประคองข้อมือเล็ก ก่อนจะใช้น้ำเกลือล้างทำความสะอาดแผลให้อย่าง
เบามือ

“เรียบร้อยแล้ว กลับคอนโดฯ กันเถอะ”

“อ้อ... ขอโทษอีกรอบนะ”

“ไม่เป็นไรจริง ๆ มันสุดวิสัย อินเองก็ไม่ได้เห็นรถคันนั้น”

“น่าแปลกจัง เราว่าเราดูทางดีแล้วนะ ทำไมถึงมองไม่เห็นรถที่ขับมาเร็ว
ขนาดนั้นก็ไม่รู้”

ถ้าพูดไปก็กลัวว่าคนตรงหน้าจะกลัว ฉัตรจึงเลือกที่จะเงยและจุ่มมือพาอินนั่งรถกลับคอนโดฯ ที่อยู่ด้วยกัน อินมองไม่เห็นเจ้าทองที่คอยช่วยอยู่ตลอด ฉัตรพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้อินปลอดภัยมากที่สุด ...เขาไม่อยากให้อินเจอกับโยซาอีก เพราะคนที่เจอ แน่نونว่าโยซาคงพยายามทำอะไรสักอย่างให้เกิดเรื่องร้าย ๆ ขึ้น

ยิ่งโยซาใกล้อินมากเท่าไร อินก็อยู่ใกล้ความตายมากขึ้นเท่านั้น

“ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว” ฉัตรเอื้อมมือมาลูบหัวผมเบา ๆ เขาเอียงคอมองมาก่อนจะยิ้มอ่อน ๆ “ขวัญเอย ขวัญมานะ ไม่เป็นไรแล้ว อยู่กับฉัตร ฉัตรไม่ปล่อยให้อินเป็นอะไรหรอก เชื่อกันนะ”

“อ้อ”

“โยมึงไม่ปล่อยพวกมันสองคนไปเสียที” เสียงแหบแห้งเอ่ยถามชายร่างสูงที่ยืนในเงามืด พ่อครูมิ่งที่นั่งขัดสมาธิหลับตานิ่ง ใช้จิตสื่อสารกับโยซา “...เรื่องมันก็ผ่านมานานแล้วหนา”

“กูไม่ยอม”

“จองเวรกันไปแบบนี้ ตัวมึงเองก็จะทุกข์ทรมานด้วย”

“กูไม่สน ถ้ากูเจ็บ พวกมันต้องเจ็บกว่า”

ดูเหมือนว่าการพูดคุยดี ๆ นั้นคงไม่เป็นผลอีกต่อไป ในวันพระจันทร์แดง อาจจะมีการนองเลือดเกิดขึ้น พ่อครูมึงรับรู้ได้ถึงสิ่งนั้น ...แต่สุดท้ายแล้วก็คงต้องปล่อยให้เป็นไปตามนั้น ในเมื่อโยชาไม่ยอมละวางความแค้น ทำยที่สุดเพื่อดิ้นให้หลุดออกจากคำสาป ก็ต้องมีคนตาย

ว่ากันว่าหากคนเราผ่านช่วงเวลาเฉียดตายมาได้ นั่นมีโอกาสมากที่จะได้เห็นผี วิญญาณ... หรืออีกอย่างก็มาจากดวงที่ตก ฉัตรที่ใช้หลักการดูดวงคร่าว ๆ ที่เขาเรียนรู้มาจากพ่อครู รวมไปถึง ผีบอก มันทำให้เขารู้ว่าตอนนี้อินกำลังดวงตกมาก ๆ อีกทั้งยังเพิ่งเฉียดตายมา นั่นทำให้...

“ฉัตร เราเห็นเด็กอยู่ในห้อง!!!”

...อินเห็นผี

บทที่ ๑

ท่าทางของอินนั้นดูสิ้นหวังมาก ๆ กับการที่เห็นผีเด็กอยู่ในห้อง เจ้าทองไม่ได้ตั้งใจให้ ‘แม่จ๋า’ เห็น ไม่มีเจตนาจะทำให้หวาดกลัว แต่ตอนนี้แม่จ๋าของเจ้าทองดันมามองเห็นเอง...

‘พ่อจ๋า ทองไม่ได้แกล้งแม่จ่านะจ๊ะ’ ผีเด็กฟ้องพ่อจ๋าตัวเองและเอามือดึงชายเสื้อของฉัตรน้อย อินไม่กล้าเข้าใกล้ฉัตรในตอนที่ได้เห็นวิญญาณเด็กในชุดโจงกระเบนตัวเล็กที่กำลังเกาะชายเสื้อพ่อจ๋าตัวเอง แสดงสีหน้าเหมือนจะร้องไห้ เพราะกลัวพ่อจ๋าดุที่ทำให้แม่จ๋ากลัวจนร้องไห้ออกมา ตอนนี้อินขดตัวสั่นระริกอยู่บนโซฟา เอาหมอนมากอดไว้แน่น ใจจริงอยากวิ่งออกไปด้านนอก แต่ก็กลัวว่าถ้าออกไปด้านนอกแล้วจะเจอสิ่งที่น่ากลัวกว่าเดิม

อย่างน้อย ๆ ที่นี้ก็มีฉัตรอยู่

‘พ่อจ๋า ทองไม่ได้แกล้งแม่จ๋าจริง ๆ นะจ๊ะ!’

“ฉัตร ทำไมผีนั่นมัน อ้ากกกกกกก เอาออกไปเลย เอาออกไป!” อินร้องโวยวายหนักกว่าเดิม ตอนนี้เริ่มมีความคิดจะหนีไปจากตรงนี้แล้ว แต่ยังไม่วางใจจะไปไหน ผีเด็กนั้นไม่ได้แลบลิ้นปลิ้นตาใส่ก็จริง แต่พอเห็นเป็นตัวจริง ๆ แสงผ่านได้ หน้าซีดรับรู้ได้เลยว่านั่นไม่ใช่มนุษย์ที่มีกายเนื้อเหมือนกัน มันทำให้เกิดความกลัวขึ้นมาก่อน

“ทอง กลับเข้าหุ้ก่อน” ฉัตรสั่งเจ้ากุมารตัวน้อยที่ทำหน้าจะร้องให้ออกมาอยู่แล้ว เจ้าทองยอมหายกลับเข้าหุ้ ทำให้ภายในห้องตอนนี้ไม่มีใครนอกจากฉัตรและอินที่กลัวจนร้องไห้ น้ำหู น้ำตาไหลออกมาเลอะเทอะไปหมด “อิน...ใจเย็น ๆ นะ ใจเย็น ๆ”

“ฮืออ ไปยัง ไปยัง”

“ไปแล้วครับ ไม่มีอะไรแล้ว” ฉัตรขยับเข้าไปใกล้กับคนที่ตัวสั่นไม่หยุด ทั้งสงสารทั้งเอ็นดู ไม่แปลกหรอกที่จะกลัวผี ท่าทางไม่เคยเจออะไรแบบนี้มาก่อนด้วยซ้ำ แม้ว่ารูปลักษณ์ของเจ้าทองจะไม่มีที่น่ากลัวเลย เหมือนเด็กธรรมดา ๆ ในยุคโบราณคนหนึ่งเท่านั้น แต่พอไม่ใช่คน อินคงกลัวนั่นแหละ เขาเข้าใจ จนสุดท้ายก็ต้องดึงร่างมาสวมกอดเอาไว้แน่น ลูบหัว ลูบหลังปลอบกันพักใหญ่กว่าจะสงบ

อินที่ฝืนหน้ากับแมงอกร้างค่อย ๆ ผละออกมาแล้วมองไปรอบ ๆ อย่างหวาดระแวง กลัวว่าผีเด็กตนนั้นจะยังอยู่ แต่ทว่าพอมองไปรอบ ๆ แล้วกลับไม่พบใครอีก นอกจากฉัตรที่อยู่ตรงหน้า แถมยังกอดอินที่พยายามขดตัวเองเป็นก้อนกลม ๆ เท่าที่จะทำได้ เห็นแบบนี้ก็โล่งใจ และพอรูมหายใจออกมาอย่างผ่อนคลายมากขึ้น

“เฮ้อ... ห้องฉัตรมีผี”

“...”

“ทำไมเรามองเห็นผี”

“...”

“ฮืออ ฉัตร เราไม่อยากเห็นผี เรากลัว!”

ทำอะไรไม่ได้ด้วยสิ... คนที่ไม่อยากเห็น ไม่เห็นเลยมันก็มี แต่ถ้าข้ามขึ้นไป
เป็นเห็นสิ่งพวกนี้แล้ว การจะกลับมาไม่เห็นอีกรอบนั้นเป็นไปได้ยากมาก ๆ เพราะ
จิตเปิด ดวงตาที่สามเปิดแล้ว แน่نونว่าอาจจะต้องเห็นไปตลอดชีวิต

ฉัตรทำได้เพียงแค่ดึงอินมากอดเอาไว้อีกรอบ...

“ทองไม่ใช่ผีที่น่ากลัว หรือผีไม่ดีหรอกนะอิน เจ้าทองเป็นกุมารทองที่ฉัตร
เลี้ยงเอาไว้มานานแล้ว วันนี้ที่อินปลอดภัยได้ก็เพราะเจ้าทองนะ เจ้าทองช่วยอิน
เอาไว้”

“คนแบบไหนกันเลี้ยงกุมารทองด้วย!”

“อินจำเรื่องของฉัตรไม่ได้ทั้งหมดเธอ?” นี่กว่าความทรงจำเก่า ๆ จะ
กลับมาหมดเสียอีก แต่เดิมฉัตรเป็นพวกจอมขมังเวท เล่นของ เลี้ยงผี ก่อนที่จะมา
รู้จักกับพ่อครูมิ่ง ฉัตรเองก็เล่นสายดำ สายเขมรอยู่พักหนึ่ง ทว่าพอได้มาเป็นศิษย์ของ
พ่อครูมิ่ง จึงทำให้เขามาศึกษาไสยเวทสายขาวแทน แน่نونว่านั่นต่างกับของโยชา
ชัดเจน โยชาเลี้ยงแต่พวกผีตายโหง สัมภเวสี กตขี้ผีเหล่านั้น ใช้ให้ทำงานที่มีแต่
จะสร้างบาปกรรมให้กับตัวเองและตัวผี

“...ไม่ทั้งหมด มันเลื่อนรางนะ”

“อืม จัณฉัตรเล่าให้ฟังแล้วกัน ฉัตรเล่นของ อินรู้จัก่อนที่เราจะมารักกัน แต่ตอนนี้ฉัตรแทบไม่ได้ยุ่งกับคุณไสย มนต์ดำแล้ว ไม่มีอะไรน่ากลัวแน่นอน ส่วนเจ้าทองเป็นกุมารทอง ยังไงดีละ...เรียกว่าผีดีได้ไหม เขาไม่สร้างโทษ หรือหลอกให้อินกลัวแน่นอน ไม่จันฉัตรจะดูเจ้าทองเอง”

“แล้วนอกจากเจ้าทอง อินจะต้องเห็นผีตัวอื่น ๆ ไหม?”

“...อาจจะต้องเห็น มันเหมือนจิตของอินเปิดแล้ว”

“ฮึก...”

หนักเลย ตอนนี้อินร้องให้ออกมาอย่างสิ้นหวัง คนที่ไม่เคยเจอเรื่องลึกลับแบบนี้มาก่อน พอครั้งหนึ่งต้องมาเห็น ต้องมาพบเจอ คงเป็นเรื่องที่ทำให้ใจได้ยากสินะ ฉัตรเข้าใจ แต่เขาก็ไม่รู้จะช่วยอินอย่างไรเหมือนกัน เรื่องนี้แม้กระทั่งพ่อครูเองก็ไม่น่าจะช่วยเหลืออะไรได้...

ร่างสูงลุกขึ้นเดินเข้าไปในห้องนอน หยิบเอาสร้อยคอที่มีจีพระขนาดเล็ก เขาได้มันมาจากตอนที่ไปวัดป่า วัดที่ตั้งอยู่ในป่าลึก หลวงพ่อให้ติดตัวเอาไว้ อายุของพระองค์นี้คงราว ๆ ร้อยปีได้แล้วกระมัง ด้วยบารมีของพระองค์เล็ก ๆ องค์นี้ ฉัตรมั่นใจว่าคงจะช่วยอะไรอินได้บ้าง... อย่างน้อยก็เป็นที่พึ่งทางใจไปก่อนแล้วกันนะ

“สวมไว้นะ ถ้าอินสวมไว้ จะไม่มีผีตัวไหนมาทำร้ายอินได้”

“แต่อินก็ยังคงต้องเห็นผีอยู่ดี...”

“...”

“ฉัตรช่วยเราไม่ได้เหรอ ช่วยไม่ได้จริง ๆ เหรอ ฮึก ไม่อยากเห็นผี กลัวกลัวมาก ๆ เลย”

“ขอโทษนะ...ขอโทษ”

“ฮือออ”

“ไม่รู้จะนะครับ ฉัตรจะคอยปกป้องตัวเองนะ จะทำทุกอย่างไม่ให้พวกผีร้ายเข้ามาใกล้ ๆ กับอินเลย”

“...”

“ส่วนเจ้าทองก็จะไม่ให้ปรากฏตัวมาให้คนอื่นเห็นด้วย โอเคไหม ไม่ร้องแล้วนะ ตาแดงไปหมดแล้ว” คนตัวใหญ่ที่สวมพระให้กับอินว่า เขาใช้นิ้วมือลูบที่แก้มบางเพื่อซับน้ำตาให้อย่างเบามือ สงสารระคนเอ็นดู ให้ตายเถอะ ...เพราะเหตุการณ์วันนี้แท้ ๆ เลยที่ทำให้อินต้องมาเจอเรื่องแบบนี้

แต่ก็คงจะเป็นอย่างที่พ่อครูมิ่งว่านั่นแหละ ...ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเพราะความบังเอิญ

การที่อินได้เห็นผี มันอาจจะเป็นตัวช่วยเรื่องโยชาก็ได้ อย่างน้อย ๆ อินก็อาจจะอยู่ให้ห่างจากคนคนนั้นให้ได้มากที่สุด ฉัตรเชื่อว่าหลังจากนี้ถ้าอินยังไม่ตาย สมใจโยชา คนคนนั้นต้องมาหาอินอีกแน่ ๆ

วันพระจันทร์แดงที่ใกล้จะมาถึงนี้ เขาอยากให้อิษมาเจอกัน วันนั้นคงต้องใช้อินเป็นตัวล่อให้ออกมาเจอกัน

อาจจะดูเป็นเรื่องใจร้ายไปเสียหน่อย แต่ถ้าพูดถึงพิธีกรรมที่จะทำขึ้นมานั้น
อินก็เป็นปัจจัยหรือองค์ประกอบส่วนหนึ่งของพิธีเหมือนกัน

จะขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปไม่ได้

“ทำไมฉัตรต้องเลี้ยงกุมารทองเอาไว้ด้วย ฉัตรไม่กลัวเหรอ?”

“ไม่เห็นมีอะไรน่ากลัวเลย... ก็แค่เด็กเอง”

“น่ากลัวจะตายไป”

“ไม่เป็นไร ๆ ต่อไปนี้จะไม่ให้เจ้าทองมาให้อินเห็น โอเคไหม?”

“อ้อ”

“แต่ผีตัวอื่นที่อินอาจจะต้องเห็น ฉัตรคงไปสั่งไม่ได้”

“..หา” อินขมวดคิ้วแล้วมองใบหน้าคมคายของคนที่จะกอดปลอบเขาไป
หยก ๆ ...นี้จะบอกว่าฉัตรบอกได้แค่เจ้ากุมารทองตัวนั้น ส่วนผีตัวอื่น ๆ ถ้าอินพบเจอ
ก็เท่ากับต้องเห็นกับตาเนื้อไปเลยเหรอ? เคยเห็นแต่ในหนังที่มีคนเห็นผี ไม่คิดว่า
วันหนึ่งตัวเองจะต้องมาพบเจอเองกับตัว “ฉัตรจะบอกว่าอินต้องเห็นผีแบบนี้ไปตลอด
เลยเหรอ?”

“อาจจะนะ” คนข้างกายตอบแบบแบ่งรับแบ่งสู้ เพราะไม่รู้จะบอกอย่างไรดี

มันฟังดูเป็นข่าวร้ายสำหรับอินมากเลย กับการต้องมองเห็นวิญญาณด้วยตาเนื้อโดยไม่ตั้งใจ “เดี๋ยวก็ชินนะ”

นี่อาจจะเป็นคำปลอบใจที่ดีที่สุดในตอนนี้อีกก็ได้ เดี่ยวก็ชิน... เจ็บแล้วชินไปเองอะไรแบบนั้น

[In's side]

การใช้ชีวิตของผมนั้นยากลำบากมากขึ้นเป็นร้อยเท่า เพราะ...ผมต้องมาเห็นอะไรแปลก ๆ ตลอดเวลา จากปกติที่ผมไม่สามารถสัมผัสสิ่งเหล่านั้นได้เลย เคยไม่เชื่อด้วย จนกระทั่งได้มาเห็นเองกับตา พวกผี... ผีเต็มไปหมด บางตัวก็เหมือนคนปกติ เพียงแค่ดูจิตจางไร้สีสັນ หรือบางกรณีก็ดูน่ากลัวไปเลย ผมแทบจะเป็นบ้าอยู่แล้ว แต่น่าแปลกที่เมื่อได้อยู่กับฉัตร ผมจะไม่ค่อยเห็นผีพวกนั้น ยกเว้นน้องกุมารทองที่ไม่ค่อยเข้ามายุงกับผมเท่าไร น้องคงรู้ว่าผมกลัว

แต่เอาจริง ๆ ถ้าเทียบกับผีที่ผมเห็นเป็นระยะเวลาครึ่งเดือนมานี้ กุมารทองถือว่าเป็นผีที่ใจดีที่สุด ๆ แล้ว

ไม่คิดไม่ฝันว่าชีวิตตัวเองจะต้องมาเป็นคนเห็นผีแบบที่เคยดูในหนังตอนเด็ก ๆ ทุกอย่างมันดูน่ากลัว น่าหดหู่มาก ๆ เลย ทว่าทุกครั้งที่ได้อยู่ใกล้ ๆ กันกับฉัตร ผมกลับรู้สึกตัวเองปลอดภัยมาก ไม่ได้เห็นสิ่งพวกนั้นจนเป็นบ้าไปก่อน นี่เลยเป็นเหตุผลว่าทำไมผมถึงเอาแต่ตัวติดเขาจนคนเริ่มเข้าใจแล้วว่าเราคบกัน... ซึ่งมันก็ไม่ผิดเท่าไหร่นัก

อาจจะยังไม่เคยมีอะไรกันในชาตินี้ แต่เราก็กอดกันบ่อย ๆ อีกอย่าง หาจังหวะไปให้ถึงเรื่องอย่างว่าไม่ได้สักที

ว่าแต่ผมกำลังคิดบ้าอะไรอยู่เนี่ย เรื่องอย่างว่าจั้นหรือ...

ให้ตายเถอะ ลามกชะมัดเลยอิน

“มองหน้าฉัตรแล้วแก้มแดงแบบนั้นหมายความว่าไง” ฉัตรมักทำหน้าที่เป็นพ่อครัวหัวป่าให้กับผม เขาชอบทำอาหารให้กิน แถมยังทำอร่อยด้วยนะ ฝีมือนี้แบบต้องยกนิ้วให้เลย อร่อยเหมือนที่แม่ทำให้ผมตอนอยู่บ้าน ทำให้หายคิดถึงบ้านไปได้เยอะ

“เปล่า” ดีนะ ที่เขาอ่านใจผมไม่ได้ เพราะถ้าอ่านได้ป่านนี้ฉัตรน่าจะบอกว่าผมเป็นคนที่โคตรจะหื่นกามเลย ขนาดตอนกินข้าวยังคิดเรื่องบนเตียงได้ บอกตามตรงว่าผมไม่เคยมีอะไรกับเขา ไม่เคยมีอะไรกับใครมาก่อนทั้งนั้น แต่รู้ว่ามันต้องทำอะไร... ตอนนอน มันมีหลายครั้งเหมือนกันที่ภาพเดิม ๆ จะวนกลับเข้ามา ภาพของเรา

ที่มีอะไรกัน ตอนนั้นผมต้องพยายามอย่างมากในการควบคุมอารมณ์ตัวเอง ไม่แสดงออกให้เขาเห็นว่าผมกำลัง...มีอารมณ์

“แน่ใจหรือว่าเปล่า”

“ไม่มีอะไรจริง ๆ นะ อย่ามาจับผิดสิ ก็แค่มอง...อีกอย่างนี้มันอากาศร้อน มากเลยนะ ไม่เปิดแอร์หรือ”

“แอร์เปิดอุณหภูมิยี่สิบสามแล้วนะ ร้อนหรือ?”

“...” ...บ้าเอ๊ย หลุดทำให้เขารู้แล้วว่าผมกำลังคิดอะไรจริง ๆ คิดถึงจนไม่ทันสังเกตสิ่งรอบข้างสักนิด ไม่สังเกตว่าอากาศมันไม่ได้ร้อน พอมานั่งนิ่ง ๆ ก็รู้สึกว่ อากาศในห้องตอนนี้เย็นเฉียบเพราะแอร์ด้วยซ้ำ แคมแสงแดดยังเข้าไม่ถึง เพราะฉัตร ปิดม่านเกือบทั้งหมด...

“กินเถอะ เดี่ยวอาหารเย็นหมด”

ดีที่เขาไม่ได้คาดคั้นต่อว่าผมกำลังคิดอะไร ผมเลยลงมือกินอาหารพวกนั้น ฝีมือฉัตรยังดีเหมือนเดิม รสชาติเยี่ยมเสมอ

และพรุ่งนี้ไม่มีเรียน ผมก็เลยได้มานั่งเล่นเกมเรื่อยเปื่อยอยู่ข้าง ๆ กันกับฉัตร เราอยู่ด้วยกันมาสักพักแล้ว บางครั้งที่พ่อแม่ถามว่าหอบเป็นอย่างไร ผมก็ต้องโกหกไป ว่ามันโอเคดี เพราะยังไม่พร้อมบอกพ่อแม่เหมือนเดิมนั้นแหละ เห็นว่าเดี๋ยวพี่โยก็จะ มาหาอีกรอบ เขาขึ้นมาทำธุระอะไรสักอย่าง นัดเจอกันอีกครั้ง รอบนี้พี่โยบอกว่า

จะพาไปเดินห้างที่มันหรู ๆ แถมใกล้วันคล้ายวันเกิดของผมแล้วด้วย เขาก็เลยอาสา
จะพาเที่ยวพร้อมกับให้เลือกของขวัญหนึ่งอย่าง

ทว่าพอบอกฉัตร เขากลับไม่ชอบใจที่ผมจะไปเจอพี่โย แต่ก็ไม่ได้พูดขัดอะไร
แค่ทำหน้านิ่ง ๆ ตึง ๆ แบบนั้น

ผมไม่ชอบเวลาที่ฉัตรไม่ยิ้ม แต่ถ้าจะให้แทนพี่โยแค่เพราะว่าฉัตรไม่พอใจ
มันก็ดูแย่ไปหน่อย เราจะตัวติดกันขนาดนั้นไม่ได้ แถมพี่โยก็นาน ๆ ครั้งจะขึ้นมา
กรุงเทพฯ ด้วย

เกร็ง...

เราไปร้านสะดวกซื้อข้างล่างคอนโดฯ ฉัตรซื้อของอะไรมาไม่รู้เยอะเยอะไปหมด
ไม่ยอมให้ผมถือ แต่ฟังจากเสียงแล้วของในมือเขาน่าจะเป็น เบียร์ แหง ๆ

“นึกไงดื่มเบียร์เนี่ย”

“อยากดื่มด้วยกันไหม?”

“เราไม่เคยดื่มอะดิ กลัวจะเมา”

“อยู่ด้วยกันอยู่แล้ว เมาก็ไม่เป็นอะไรหรอก”

“จะดีเหรอ กลัวทำอะไรเพี้ยน ๆ อะ”

“ไม่เป็นไร ดูแลได้ พรุ่งนี้ไม่มีเรียนด้วยไม่ใช่เหรอ เมาก็ไม่เป็นอะไรหรอก”

“อ้อ...ก็ได้ แล้วมีขนมไหม”

“ซื้อมาให้กินเยอะแยะเลย”

“ดี...” ผมยิ้มแฉ่งตอนที่เห็นขนมมากมายในถุง ระหว่างนั้นก็หันไปด้านหน้า ทว่าฉัตรเอื้อมมือข้างหนึ่งมารั้งแขนของผมเอาไว้ ดึงให้ประจันหน้ากับเขา ไม่ให้เดินต่อ “อะ...อะไรเหรอ?”

“อย่ามองไปตรงนั้น”

“...” อย่างบอกนะว่า...มันมี...ผี

ตัวผมชาวาบ แม้จะเห็นผีมาสักระยะหนึ่งแล้วมันก็ไม่ชินสักที ใครแม่งจะไปชินได้วะ กับการต้องเห็นผีเป็นชีวิตจิตใจ ดีที่ห้องของฉัตรไม่มีอะไรแบบนั้น ไม่งั้นผมคงไม่กล้าใช้ชีวิตแน่ ๆ

“เดินต่อได้นะ แล้วมองแค่หน้าฉัตร”

“อ้อ” ผมพยักหน้าหงึก ๆ อย่างเชื่อง ๆ แล้วก็มองแค่หน้าเขาตอนเดิน โดยมีฉัตรจูงมือให้ก้าวไปด้านหน้าอย่างช้า ๆ เราเดินผ่านหน้าร้านสะดวกซื้อเข้าไปในตัวตึกตรงมาถึงตัวลิฟต์ เหยื่อผมนี้แตกพลั๊กเลย เพราะแอบเห็นจากทางตาแล้วเหมือนกัน เป็นวิญญาณที่...ละมากพอสมควร ได้กลิ่นคาวเลือด สัมผัสของผมราวกับว่ามันเปิดเกือบทั้งหมด ได้รับทั้งภาพ กลิ่น เสียง เสียงที่ดังมาไกล ๆ ว่า ...*อยากกลับบ้าน...*

ฉัตรบอกว่าห้ามทัก ห้ามสนใจ หรือแม้กระทั่งห้ามเฝ้าว่าสงสารอยู่ในใจ เพราะเมื่ออยู่ในสถานที่เดียวกัน มีโอกาสมากที่จิตของเรากับเขาจะเชื่อมติดกันง่าย พอเชื่อมติดเท่านั้นแหละ เขาอาจจะตามเราก็ได้เพราะไม่รู้จะไปที่ไหน เวลาผมเจอผมเลยทำเป็นไม่เห็น ไม่สนใจ หรือบางครั้งก็ต้องโทรหาฉัตรเพื่อหาเรื่องคุย ผมไม่ได้มีเพื่อนมากมายขนาดนั้น ยิ่งพอเรียนเสร็จก็กลับบ้านนอนโดๆ เลย ทำให้ผมไม่ค่อยมีสังคมเท่าไร

ซึ่งมันก็ตึ้นะ เพราะบางคนที่เขามาคุยมักจะมีอะไรแปลก ๆ น่ากลัวตามมา พอสิ่งเหล่านั้นรู้ว่าสื่อสารกับผมได้ ก็พยายามมาร้องขอความช่วยเหลือ ฉัตรบอกว่าถ้าจิตไม่แข็งมากพอ การสื่อสารกับผีจะยิ่งทำให้ทุกอย่างแย่งลง หมายถึงตัวของผมผมเลยต้องทำเหมือนว่าไม่เห็น ไม่รับรู้อะไร ทั้งที่โคตรจะกลัว

“พ้นแล้ว”

“เฮ้อ...”

“น้ำตาไหลเลยหรอ”

“เรากลัว”

“ไม่ต้องกลัว ๆ” เขาอุบหัวผมเบา ๆ ก่อนจะจูงมือพากันเดินออกจากลิฟต์ เดินตรงเข้าห้องตัวเอง

ในห้องของฉัตรมียันต์ มีพระ ของขลังหลายอย่างที่ไม่ได้นำกลัว แล้วก็
หุ่นกุมารทองที่เป็นไม้สลักรูปคน ของส่วนใหญ่ฉัตรบอกว่ามันเป็นสายขาว เอาไว้
ป้องกันตัวมากกว่าจะให้โทษใคร เขาบอกว่าพวกของเขมร ของดำ ไสยเวทที่ไม่ดี
ถ้ามันเข้าตัวเมื่อไหร่ เมื่อนั้นก็ปางตาย ถ้าไม่อยากให้ชีวิตฉิบหาย ก็ไม่ควรไปยุ่งกับมัน
จะดีกว่า

“มา กินขนมดีกว่า”

“ปลอบเราอย่างกับเราเป็นเด็กเล็ก ๆ จังแหละ”

“แล้วไม่เหมือนตรงไหนครับ?”

“ไม่เห็นเหมือนเลย”

“ตัวก็เล็กนิดเดียว เหมือนเด็กน้อย แก้มยุ้ย ๆ แบบนี้อีก...”

“ฮืออ อย่าหยิกแก้มได้ไหมمم” ชอบทำแบบนี้ตลอด เขาชอบบอกว่ามัน
เขี้ยวผม เพราะผมแก้มเยอะ ก็เลยชอบมาบีบ ๆ แก้ม เรานอนบนเตียงเดียวกันนะ
นอนกอดก่ายกันอย่างเคยชิน ผมชอบการที่ถูกฉัตรกอด อ้อมกอดของเขาทำให้ผม
หลับสบาย หรือแม้กระทั่งการนอนหนุนแขน จับมือเขาเอาไว้เฉย ๆ มันก็ทำให้ผม
ฝันดีมาก ๆ ได้ ...แต่เรื่องเซ็กซ์ ก็ไม่เคยมีอย่างที่บอกกันแหละ

“งอนเธอ บีบแก้มนิดเดียวเอง”

“เปล่าสักหน่อย ใครจะไปนอนเรื่องเล็ก ๆ แค่นั้น”

“แล้วเป็นอะไร อยู่ ๆ ก็ห้านุ่ม”

“ไม่ได้เป็นอะไร มาตีมกันเถอะ เราว่าเราตีได้ไม่เยอะแน่เลย”

“ตีเท่าที่ไหวครับ”

เริ่ม... ฉัตรเอาขนมใส่จานเพื่อที่จะได้กินง่าย ๆ เบียร์กรีนใส่แก้ว เติมน้ำแข็ง
แค่ของผม ส่วนเขาใส่แก้วตีมเพียว ๆ เจ้าตัวบอกว่ารสชาติมันดีกว่า ผมลองตีมแล้ว
พบว่าการใส่น้ำแข็งนั้นดีกว่าเยอะ เพราะรสชาติมันไม่ได้เข้มข้นขนาดนั้น ผมไม่ใช่พวก
คอแข็งตีมเบียร์เก่งด้วย ไอ้เครื่องตีมซ่า ๆ บาดคอนี้ก็ไม่ได้อร่อยสักเท่าไร แต่พอ
เห็นว่าฉัตรซื้อมาหลายขวดก็เลยอยากนั่งตีมเป็นเพื่อนกัน

เมาไปก็ไม่เป็นไรหรอก พรุ่งนี้ไม่มีเรียนสักหน่อย

แต่จะว่าไป ตีมไปกินขนมไปก็ไม่เลวเหมือนกันนะ เรามานั่งตีมกันที่ระเบียง
เอาเก้าอี้ที่คล้าย ๆ กับเก้าอี้ชายหาดมานั่งตัวหนึ่ง อีกตัวเป็นเก้าอี้จากในห้องครัวของ
ฉัตร แล้วก็โต๊ะตัวเตี้ย ๆ เอามาวางเครื่องตีม ขนม เปิดเพลงสากลคลอเบา ๆ ในห้อง
ฟังเพลิน ๆ

“ฉัตรตีมเก่งเหอ”

“ก็ตีมาตลอดนะ... ไม่รู้ว่าเก่งไหม”

โอ้โฮ ถ้าเขาไม่แก่ มีชีวิตยืนยาวขนาดนี้ แปลว่าต้องตีมานานมากแล้ว
สุดยอดไปเลย ท่าทางจะเคยตีเมียหลายยี่ห้อ หลายยุคเลยนะเนี่ย “คิดอะไรพิลึก ๆ
อยู่แน่ ๆ เลยใช่ไหม”

“อืออ แค่คิดว่าฉัตรอยู่มานาน ตีต้องอะไรมาเยอะเยอะแน่เลย เนี่ย เราหมด
ไปแก้วเดียวก็ใจเต้นแรงแล้ว” ผมเอามือกุมอกตัวเองแล้วหัวเราะออกมา พร้อมกับ
มองไปยังคนที่นั่งข้าง ๆ เขาแค่เอียงคอมองหน้าผมพร้อมกับบมยืม รอยยิ้มของฉัตร
เป็นอะไรที่น่ามองเสมอสำหรับผม ผมชอบให้เขายิ้ม แม้เขาจะไม่ค่อยยิ้มเลยก็ตาม
เสื่อยิ้มยากจัง

“มองหน้าแบบนี้มีอะไรหรือเปล่า”

“เรา...”

“หือ?”

“เราเป็นอะไรกันเหรอตอนนี้?”

